

International #1 Bestselling Author

ΣΙΑΒΙΑ ΝΤΕΪ

Ένα μ' εσένα

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ CROSSFIRE

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ONE WITH YOU

Από τις Εκδόσεις St. Martin's Griffin, Νέα Υόρκη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ένα μ' εσένα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Olga Grlic

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: James Iacobelli

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sylvia Day, 2016

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: TK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-37-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-38-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81

Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Ένα μ' εσένα

Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης

*Αφιερώνεται στη Χίλαρι Σέιρς,
που ήταν μαζί μου στα βιβλία Crossfire
από την πρώτη λέξη μέχρι την τελευταία.*

Η Νέα Υόρκη είναι η πόλη που δεν κοιμάται ποτέ – ούτε καν νυστάζει. Το διαμέρισμά μου στο Άπερ Γουέστ Σάιντ είχε την ηχομόνωση που θα περίμενε κανείς από μια κατασκευή πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, αλλά, παρ' όλα αυτά, άκουγες ασταμάτητα τους ήχους της πόλης – έναν ρυθμικό κρότο από λάστιχα στο ταλαιπωρημένο οδόστρωμα, κουρασμένα αερόφρενα να ξεφυσάνε και το ασταμάτητο κορνάρισμα των ταξί.

Μόλις βγήκα από το γωνιακό καφέ στην πάντα πολύβουη Μπρόντγουεϊ, με τύλιξε ο θόρυβος της πόλης. Πώς ζούσα παλιά χωρίς την κακοφωνία του Μανχάταν;

Κυρίως όμως πώς ζούσα χωρίς αυτόν;

Τον Γκίντεον Κρος.

Έπιασα το σαγόνι του και τον αισθάνθηκα να τριβεί το πρόσωπό του στις παλάμες μου. Αυτή η επίδειξη αδυναμίας και αγάπης με διαπέρασε σαν μαχαίριά. Πριν από μερικές ώρες μόνο, πίστευα ότι ο Γκίντεον μπορεί να μην άλλαζε ποτέ, ότι θα έπρεπε να θυσιάσω πάρα πολλά για να μοιραστώ τη ζωή μου μαζί του. Τώρα έβλεπα το κουράγιο του και αμφέβαλλα για το δικό μου.

Μήπως είχα απαιτήσει απ' αυτόν περισσότερα από όσα απαιτούσα από τον εαυτό μου; Ντρεπόμεν με τη σκέψη ότι μπορεί να τον πίεζα να εξελιχθεί, ενώ εγώ παρέμενα πεισματικά ίδια.

Στεκόταν μπροστά μου, τόσο ψηλός και δυνατός. Έτσι όπως ήταν ντυμένος με ένα τζιν κι ένα μπλουζάκι, και με ένα κασκέτο του μπέιζμπολ κατεβασιμένο χαμηλά πάνω από το πρόσωπό του,

κανείς δε θα μπορούσε να αναγνωρίσει τον διεθνή μεγιστάνα που ο κόσμος νόμιζε ότι ήξερε. Παρ' όλα αυτά όμως, ήταν από φυσικού του τόσο ακαταμάχητος που επηρέαζε τους πάντες. Με την άκρη του ματιού μου έβλεπα περαστικούς να του ρίχνουν μια ματιά, και μετά να γυρίζουν και να τον ξανακοιτάζουν.

Είτε ο Γκίντεον ήταν ντυμένος σπορ, είτε φορούσε τα κατὰ παραγγελία κοστούμια με γιλέκο που προτιμούσε, φαινόταν καθαρά η δύναμη του λεπτού μυώδους κορμιού του. Ο τρόπος που στεκόταν, η εξουσία που εξέπεμπε, ο άσφογος αυτοέλεγχός του σήμαιναν ότι δεν μπορούσε ποτέ να περάσει απαρατήρητος.

Η Νέα Υόρκη κατάπινε τα πάντα, αλλά ο Γκίντεον είχε την πόλη υπό τον έλεγχό του, σαν σκυλί δεμένο με επίχρυσο λουρί.

Και ήταν δικός μου. Παρόλο που είχα το δαχτυλίδι του στο δάχτυλό μου, μερικές φορές δυσκολευόμουν να το πιστέψω.

Δε θα ήταν ποτέ απλώς ένας άνθρωπος. Ήταν μια άγρια δύναμη μέσα σε ένα περίβλημα επιβλητικής ομορφιάς, μια τελειότητα με φλέβες ατέλειας. Ήταν το επίκεντρο του κόσμου μου, το επίκεντρο του κόσμου.

Και όμως, μόλις μου είχε αποδείξει ότι, για μένα, μπορούσε να υποχωρήσει ως τα άκρα, να φτάσει στα όρια της αντοχής του. Και αυτό με έκανε να θέλω να αποδείξω με κάθε τρόπο ότι άξιζα τον πόνο που του είχα επιβάλει.

Γύρω μας τα καταστήματα της Μπρόντγουεϊ άνοιγαν ξανά. Η κίνηση στον δρόμο άρχιζε να πυκνώνει, μαύρα αυτοκίνητα και κίτρινα ταξί αναπηδούσαν καθώς έτρεχαν στο ανώμαλο οδόστρωμα. Κόσμος άρχιζε να ξεπροβάλλει στα πεζοδρομία, έβγαζαν τα σκυλιά τους βόλτα ή πήγαιναν προς το Σέντραλ Παρκ για πρωινό τρέξιμο, κλέβοντας όσο χρόνο μπορούσαν πριν φύγουν για τη δουλειά.

Η Μερσεντές σταμάτησε μπροστά μας ακριβώς τη στιγμή που φτάσαμε στην άκρη του πεζοδρομίου· μια τεράστια σκοτεινή μορφή στο τιμόνι, ο Ραούλ. Ο Άνγκους σταμάτησε την Μπέντλεϊ πίσω της. Το δικό μου αμάξι και του Γκίντεον, που θα μας πήγαιναν σε διαφορετικά σπίτια. Τι σόι γάμος ήταν αυτός;

Ήταν όμως ο δικός μας γάμος, έστω και αν κανείς από τους δυο μας δεν ήθελε να είναι έτσι τα πράγματα. Είχα αναγκαστεί να αντιδράσω όταν ο Γκίντεον προσέλαβε τον προϊστάμενό μου από τη διαφημιστική εταιρεία στην οποία δούλευα.

Καταλάβαινα την επιθυμία του άντρα μου να δουλέψω για τον Βιομηχανικό Όμιλο Κρος, αλλά να προσπαθήσει να με εξαναγκάσει με τέτοιους ελιγμούς πίσω από την πλάτη μου; Δεν μπορούσα να το επιτρέψω, ιδιαίτερα με έναν άντρα σαν τον Γκίντεον. Ή θα ήμασταν μαζί –και θα παίρναμε αποφάσεις *μαζί*– ή πια είχαμε απομακρυνθεί πάρα πολύ για να μπορέσει να σταθεί η σχέση μας.

Γέροντας το κεφάλι μου πίσω, κοίταξα το εκπληκτικό πρόσωπό του. Είδα μεταμέλεια εκεί, και ανακούφιση. Και αγάπη. Τόσο πολλή αγάπη.

Μου έκοβε την ανάσα το πόσο όμορφος ήταν. Τα μάτια του είχαν το γαλάζιο της Καραϊβικής, τα μαλλιά του ήταν μια πυκνή και λαμπερή μαύρη χαίτη που άγγιζε τον γιακά του. Ένα θαυματουργό χέρι είχε πλάσει κάθε επίπεδο και γωνία του προσώπου του με ένα επίπεδο τελειότητας που με μάγευε και δε μ' άφηνε να σκεφτώ λογικά. Είχα γοητευτεί από την ομορφιά του από την πρώτη στιγμή που τον είδα, και ακόμη έπιανα τον εαυτό μου να τα χάνει σε απρόσμενες στιγμές. Ο Γκίντεον απλούστατα με σάστιζε.

Όμως εκείνο που είχα αγαπήσει κυρίως ήταν ο άντρας μέσα του, η αδάμαστη ενέργεια και η δύναμή του, το κοφτερό μυαλό του και η αδιάστακτη συμπεριφορά του, που συνδυάζονταν με μια καρδιά που μπορούσε να γίνει τόσο τρυφερή...

«Ευχαριστώ». Χάιδεψα με τα ακροδάχτυλα το φρύδι του, κι ένιωσα μια ανατριχίλα, όπως γινόταν πάντα όταν άγγιζα το δέρμα του. «Που μου τηλεφώνησες. Που μου είπες για τ' όνειρό σου. Που συναντηθήκαμε εδώ».

«Θα ερχόμουν να σε συναντήσω οπουδήποτε». Τα λόγια του ήταν σαν όρκος, παθιασμένα και άγρια.

Όλοι έχουν τους δαίμονές τους. Οι δαίμονες του Γκίντεον ήταν φυλακισμένοι στο κλουβί της σιδερένιας θέλησής του όταν ήταν ξύπνιος. Όταν κοιμόταν, τον βασιάνιζαν με βίαιους, άγριους

εφιάλτες που δεν ήθελε να τους μοιραστεί μαζί μου. Είχαμε τόσο πολλά κοινά, αλλά η σεξουαλική κακοποίηση που είχαμε υποστεί στα παιδικά μας χρόνια ήταν ένα τραύμα που μας έφερνε κοντά και ταυτόχρονα μας απομάκρυνε. Αυτό με έκανε να θέλω να πολεμήσω ακόμη πιο μανιασμένα για τη σχέση μας. Τα τραύματά μας μας είχαν στερήσει ήδη πάρα πολλά.

«Εύα... Εσύ είσαι η μοναδική δύναμη πάνω στη γη που μπορώ να με κρατήσει μακριά σου».

«Σ' ευχαριστώ και γι' αυτό επίσης», μουρμούρισα, νιώθοντας τον λαιμό μου να σφίγγεται. Ο πρόσφατος χωρισμός μας ήταν απάνθρωπος και για τους δύο. «Ξέρω ότι δε σου ήταν εύκολο να μου δώσεις χώρο, αλλά τον χρειαζόμαστε. Και ξέρω ότι σε πείσα πολύ...»

«Πάρα πολύ».

Το στόμα μου σφίχτηκε ακούγοντας τον σκληρό παγωμένο τόνο του. Ο Γκίντεον δεν είχε συνηθίσει να του αρνούνται αυτά που ήθελε. Όσο κι αν δεν του άρεσε όμως που δε με είχε κοντά του, τώρα ήμασταν μαζί ακριβώς επειδή αυτή η στέρηση τον ανάγκασε να προχωρήσει. «Το ξέρω. Και μ' αφήνεις να σε πιέζω έτσι επειδή μ' αγαπάς».

«Είναι κάτι παραπάνω από αγάπη». Μου έπιασε τα χέρια από τους καρπούς και τα έσφιξε με κείνο τον αυταρχικό τρόπο που έκανε τα πάντα μου να του παραδίνονται.

Έκανα ένα καταφατικό νεύμα. Δε φοβόμουν πια να παραδεχτώ ότι χρειαζόμασταν ο ένας τον άλλο σε βαθμό που μερικοί θα τον θεωρούσαν ανθυγιεινό. Όμως, αυτό ήμασταν, αυτό είχαμε. Και ήταν πολύτιμο.

«Θα πάμε στον δόκτορα Πίτερσεν μαζί». Είχε μιλήσει με καθαρά επιτακτικό τόνο, αλλά το βλέμμα του έψαχνε το δικό μου σαν να μου είχε κάνει ερώτηση.

«Είσαι τόσο αυταρχικός», τον πείραξα. Ήθελα να χωρίσουμε νιώθοντας καλά. Έχοντας κάποια ελπίδα. Το εβδομαδιαίο ραντεβού μας με τον δόκτορα Λάιλ Πίτερσεν ήταν σε μερικές ώρες μόνο, και ερχόταν πάνω στην πιο κατάλληλη στιγμή. Μόλις είχα-

με περάσει μια δύσκολη καμπή, και χρειαζόμασταν βοήθεια για να βρούμε ποια έπρεπε να είναι τα επόμενα βήματά μας.

Με αγκάλιασε από τη μέση. «Σ' αρέσει όμως».

Έπιασα το πουκαμίσιό του και το έσφιξα στη γροθιά μου. «Σ' αγαπώ».

«Εύα». Αισθάνθηκα την τρεμάμενη ανάσα του καυτή στον λαιμό μου. Το Μανχάταν μας περιέβαλλε αλλά δεν μπορούσε να εισχωρήσει στον κόσμο μας. Όταν ήμασταν μαζί, δεν υπήρχε τίποτε άλλο.

Ένα σιγανό πεινασμένο γρύλισμα ανάβλυσε από μέσα μου. Τον λαχταρούσα, έτρεμα από αγαλλίαση που τον ένιωθα να είναι και πάλι κολλημένος πάνω μου. Τον ρουφούσα με βαθιές ανάσες, με τα δάχτυλά μου να ζυμώνουν τους σκληρούς μυς της πλάτης του. Το φούντωμα που εξαπλώθηκε μέσα μου ήταν μεθυστικό. Ήμουν εθισμένη στον Γκίντεον, καρδιά, ψυχή και σώμα, και επειδή είχαν περάσει μέρες χωρίς να πάρω τη δόση μου, αυτό με άφηνε αδύναμη και με χαμένη ισορροπία. Δεν μπορούσα να λειτουργήσω κανονικά.

Με τύλιξε από παντού – το σώμα του τόσο πιο μεγάλο και σκληρό από το δικό μου. Ένιωθα ασφαλής στην αγκαλιά του, πολύτιμη και προστατευμένη. Τίποτα δεν μπορούσε να με αγγίξει ή να με πληγώσει όσο με κρατούσε. Ήθελα να νιώθει κι αυτός την ίδια ασφάλεια μαζί μου. Ήθελα να ξέρει ότι μπορούσε να κατεβάσει τις άμυνές του, να πάρει μια ανάσα, και ότι εγώ θα μας προστάτευα και τους δύο.

Έπρεπε να είμαι πιο δυνατή. Πιο έξυπνη. Πιο τρομακτική. Είχαμε εχθρούς και ο Γκίντεον τους αντιμετώπιζε μόνος του. Ήταν έμφυτη τάση γι' αυτόν να γίνεται προστατευτικός – ένα από τα χαρακτηριστικά του που θαύμαζα πολύ. Όμως έπρεπε κι εγώ να αρχίσω να δείχνω στους άλλους ότι μπορώ να γίνω εξίσου τρομερή αντίπαλος με τον άντρα μου.

Και το σημαντικότερο, έπρεπε να το αποδείξω στον Γκίντεον.

Σφίχτηκα πάνω του, απορρόφησα τη ζεστασιά του. Την αγάπη του. «Θα σε δω στις πέντε, αγόρι μου».

«Ούτε ένα λεπτό αργότερα», με διέταξε κοφτά.

Μου έφυγε ένα γέλιο, ξετρελαμένη με την άγρια πλευρά του. «Γιατί, αλλιώς τι θα κάνεις;»

Τραβήχτηκε πίσω και μου έριξε μια ματιά που έκανε τα δάχτυλα των ποδιών μου να κουλουριαστούν. «Θα 'ρθω και θα σ' αρπάξω».

Κανονικά θα 'πρεπε να μπω στο διαμέρισμα του πατριού μου ακροπατώντας και κρατώντας την ανάσα μου, γιατί η ώρα ήταν λίγο μετά τις έξι το πρωί, και αυτό σήμαινε ότι ήταν πολύ πιθανό να με πιάσουν στα πράσα. Αντί γι' αυτό όμως, μπήκα αποφασιστικά, με τη σκέψη μου απορροφημένη από τις αλλαγές που έπρεπε να κάνω.

Είχα χρόνο για ένα ντους –μετά βίας– αλλά αποφάσισα να μην κάνω. Είχα στερηθεί τόσο πολύ το άγγιγμα του Γκίντεον, είχε περάσει πολύς καιρός αφότου ένιωσα τα χέρια του πάνω μου, το σώμα του μέσα στο δικό μου. Δεν ήθελα να ξεπλύνω την ανάμνηση από το άγγιγμά του. Αυτή και μόνο θα μου έδινε τη δύναμη να κάνω αυτό που έπρεπε.

Ξαφνικά άναψε ένα πορτατίφ σ' ένα τραπεζάκι. «Εύα».

Αναπήδησα. «Χριστέ μου».

Γυρίζοντας, είδα τη μητέρα μου να κάθεται σε έναν από τους καναπέδες του λίβινγκ ρουμ.

«Μου 'κοψες το αίμα!» της είπα επικριτικά, φέρνοντας το χέρι στην καρδιά μου που χτυπούσε σαν τρελή.

Αυτή σηκώθηκε, με τη μακριά λευκή σατινένια ρόμπα της να ιριδίζει γύρω από τα σφιχτά, ηλιοκαμένα πόδια της. Ήμουν το μοναδικό παιδί της, αλλά μοιάζαμε περισσότερο για αδελφές. Η Μόνικα Τραμέλ Μπάρκερ Μίτσελ Στάντον φρόντιζε την εμφάνισή της σε βαθμό εμμονής. Είχε κάνει καριέρα ως σύζυγος-τρόπαιο, και η νεανική ομορφιά της ήταν το βασικό της όπλο.

«Πριν αρχίσεις», είπα, «ναι, πρέπει να μιλήσουμε για τον γάμο. Όμως τώρα πρέπει οπωσδήποτε να ετοιμαστώ για τη δουλειά

και να μαζέψω τα πράγματά μου για να γυρίσω σπίτι απόψε...»

«Έχεις παράνομο δεσμό;»

Η κοφτή ερώτηση με σόκαρε περισσότερο και απ' την ενέδρα. «Τι; Όχι!»

Άφησε την ανάσα της να βγει και είδα τους ώμους της να χαλαρώνουν. «Δόξα τω Θεώ. Θα μου πεις τι στην οργή συμβαίνει; Πόσο άσχημος ήταν αυτός ο καβγάς με τον Γκίντεον;»

Άσχημος. Για ένα διάστημα ανησυχούσα ότι, μετά απ' αυτό που έκανε, δε θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί. «Το δουλεύουμε, μαμά. Ήταν απλώς ένα προβληματάκι».

«Ένα προβληματάκι και τον αποφεύγεις για μέρες; Δεν είναι αυτός τρόπος για να αντιμετωπίζεις τα προβλήματά σου, Εύα».

«Είναι μεγάλη ιστορία...»

Σταύρωσε τα χέρια της. «Δε βιάζομαι».

«Εγώ όμως βιάζομαι. Πρέπει να ετοιμαστώ για τη δουλειά».

Είδα ότι η απάντησή μου την πλήγωσε και το μετάνιωσα αμέσως.

Κάποτε ήθελα μεγαλώνοντας να γίνω σαν τη μητέρα μου. Φορούσα τα ρούχα της, περπατούσα σκοντάφτοντας με τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της, άλειβα το πρόσωπό μου με τις ακριβές κρέμες και τα καλλυντικά της. Προσπαθούσα να μιμηθώ την ξέπνοη φωνή της και τις αισθησιακές κινήσεις της. Η μητέρα μου ήταν η πιο όμορφη και τέλεια γυναίκα στον κόσμο. Και ο τρόπος της με τους άντρες, ο τρόπος που την κοίταζαν και της έκαναν όλα τα χατίρια... Ήθελα να είχα κι εγώ αυτή τη μαγική ικανότητά της.

Μεγαλώνοντας έγινα φτυστή η Μόνικα, πέρα από τα μαλλιά μου και το χρώμα τον ματιών μου. Όμως αυτό ήταν μόνο εξωτερικά. Δε θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικές σαν γυναίκες, και δυστυχώς είχα καταλήξει να είμαι περήφανη γι' αυτό. Είχα πάψει να ζητάω τη συμβουλή της, παρό μόνο στα ρούχα και τη διακόσμηση.

Ε, λοιπόν, αυτό θα άλλαζε. Τώρα.

Είχα δοκιμάσει πολλές διαφορετικές τακτικές στη σχέση μου με τον Γκίντεον, αλλά δεν είχα ζητήσει ποτέ βοήθεια από τον μο-

ναδικό άνθρωπο που ήταν κοντά μου και ήξερε πώς είναι να είσαι παντρεμένη με σημαντικούς και ισχυρούς άντρες.

«Χρειάζομαι τη συμβουλή σου, μαμά».

Τα λόγια μου απέμειναν να αιωρούνται στον αέρα, και μετά είδα τα μάτια της μητέρας μου να ανοίγουν διάπλατα από κατανόηση και έκπληξη. Αμέσως σωριάστηκε πίσω στον καναπέ σαν να μην την κρατούσαν τα πόδια της. Το σοκ της ήταν ένα δυνατό χτύπημα για μένα, μου έδειξε πόσο την είχα απομακρύνει από τη ζωή μου.

Πονούσα μέσα μου όταν κάθισα στον καναπέ απέναντί της. Είχα μάθει να προσέχω τι έλεγα στη μαμά μου. Γενικά προσπαθούσα να της κρύβω πράγματα που θα οδηγούσαν σε συζητήσεις που με τρέλαιναν.

Δεν ήταν πάντα έτσι τα πράγματα ανάμεσά μας. Ο ετεροθαλής αδελφός μου, ο Νείθαν, είχε καταστρέψει τη ζεστή άνετη σχέση που είχα με τη μητέρα μου, όπως είχε καταστρέψει και την αθωότητά μου. Όταν η μητέρα μου έμαθε ότι με κακοποιούσε σεξουαλικά, άλλαξε και η ίδια, έγινε υπεπροστατευτική σε σημείο που να παρακολουθεί τις κινήσεις μου και να με πνίγει. Ήταν γεμάτη σιγουριά για όλα στη ζωή της, εκτός από μένα. Με μένα γινόταν αγχώδης και αδιάκριτη, μερικές φορές φτάνοντας στα όρια της υστερίας. Με τα χρόνια είχα μάθει να αποφεύγω την αλήθεια, να κρατώ μυστικά από όσους αγαπούσα, μόνο και μόνο για να διατηρώ την ειρήνη.

«Δεν ξέρω πώς να είμαι η σύζυγος που χρειάζεται ο Γκίντεον», ομολόγησα.

Οι ώμοι της ορθώθηκαν πάλι, και με κοίταξε εξοργισμένη. «Έχει αυτός παράνομο δεσμό;»

«Όχι!» Μου ξέφυγε ένα απρόθυμο γέλιο. «Κανείς δεν έχει παράνομο δεσμό. Δε θα το κάναμε αυτό ο ένας στον άλλο. Δε θα μπορούσαμε. Πάψε να ανησυχείς γι' αυτό».

Άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως το πραγματικό αίτιο της ανησυχίας της μητέρας μου ήταν η πρόσφατη απιστία της με τον πατέρα μου. Μήπως αυτή βάραινε τη συνειδήσή της; Την είχε κάνει

να αναρωτηθεί για τη σχέση που είχε με τον Στάντον; Δεν ήξερα πώς ένιωθα γι' αυτό. Αγαπούσα τόσο πολύ τον μπαμπά μου, αλλά ταυτόχρονα πίστευα ότι ο πατριός μου ήταν ο τέλειος σύζυγος για τη μαμά μου, ήταν ακριβώς ο άντρας που χρειαζόταν δίπλα της.

«Εύα...»

«Ο Γκίντεον κι εγώ κλεφτήκαμε πριν από μερικές βδομάδες. Παντρευτήκαμε κρυφά». Θεέ μου, ένιωσα τόσο ωραία που το είπα.

Με κοίταξε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της μία φορά, δύο. «Τι;»

«Δεν το είπα ακόμη στον μπαμπά», συνέχισα. «Όμως θα του τηλεφωνήσω σήμερα».

Τα μάτια της βούρκωσαν. «Γιατί; Θεέ μου, Εύα... Πώς απομακρυνθήκαμε τόσο πολύ;»

«Μην κλαις». Σηκώθηκα και την πλησίασα, κάθισα δίπλα της. Πήγα να πιάσω τα χέρια της, αλλά με τράβηξε και μ' έσφιξε στην αγκαλιά της μ' όλη της τη δύναμη.

Ρούφηξα το οικείο άρωμά της και αισθάνθηκα εκείνη τη γαλήνη που νιώθεις μόνο στην αγκαλιά της μητέρας σου. Για μερικές στιγμές τουλάχιστον. «Δεν ήταν προσχεδιασμένο, μαμά. Πήγαμε κάπου για το Σαββατοκύριακο, και ο Γκίντεον μου έκανε πρόταση, και φρόντισε όλα τα απαραίτητα... Ήταν αυθόρμητο. Της στιγμής».

Τραβήχτηκε πίσω αποκαλύπτοντας ένα πρόσωπο αυλακωμένο από δάκρυα και δυο μάτια που άστραφταν από θυμό. «Σε παντρεύτηκε χωρίς προγαμιαίο συμφωνητικό;»

Δεν μπόρεσα να μη γελάσω. Φυσικά η μητέρα μου θα πήγαινε κατευθείαν στις οικονομικές λεπτομέρειες. Τα λεφτά ήταν πάντα η κινητήρια δύναμη στη ζωή της. «Υπάρχει προγαμιαίο συμφωνητικό».

«Εύα Λόρεν! Έδωσες να το διαβάσει κανείς; Ή ήταν κι αυτό αυθόρμητο;»

«Το διάβασα από την αρχή ως το τέλος».

«Δεν είσαι δικηγόρος! Θεέ μου, Εύα... Νόμιζα ότι είσαι έξυπνη».

«Ακόμη κι ένα παιδί έξι χρονών θα το καταλάβαινε», της απάντησα, εκνευρισμένη από το πραγματικό πρόβλημα του γάμου μου: υπήρχαν πάρα πολλοί που έχωναν τη μύτη τους στη σχέση μας με τον Γκίντεον, που μας αποσπούσαν την προσοχή και δεν είχαμε τον χρόνο να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα που χρειάζονταν δουλειά. «Μην ανησυχείς για το προγαμιαίο συμφωνητικό».

«Έπρεπε να ζητήσεις από τον Ρίτσαρντ να το διαβάσει. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν το έκανες. Αυτό ήταν τελείως ανεύθυνο. Απλούστατα...»

«Το είδα, Μόνικα».

Γυρίσαμε και οι δύο ακούγοντας τον πατριό μου. Ο Στάντον μπήκε στο δωμάτιο έτοιμος για τη μέρα του, ντυμένος με ένα κομπό σκούρο μπλε κοστούμι και κίτρινη γραβάτα. Φαντάστηκα ότι ο Γκίντεον θα έμοιαζε πολύ με τον πατριό μου σε αυτή την ηλικία: γυμνασμένος, επιβλητικός, άλφα αρσενικό όπως πάντα.

«Το είδες;» ρώτησε έκπληκτη η μητέρα μου.

«Μου το έστειλε ο Κρος πριν από μερικές βδομάδες». Ο Στάντον πλησίασε τη μητέρα μου και της έπιασε το χέρι. «Δε θα μπορούσα να ζητήσω καλύτερους όρους».

«Υπάρχουν πάντα καλύτεροι όροι, Ρίτσαρντ!» είπε κοφτά η μητέρα μου.

«Υπάρχουν ανταμοιβές για ορόσημα όπως επέτειοι και για τη γέννηση παιδιών, και καμία τιμωρία για την Εύα, πέρα από επισκέψεις σε σύμβουλο γάμου. Αν χώριζαν, το μοίρασμα της περιουσίας θα ήταν παραπάνω από δίκαιο. Μπήκα στον πειρασμό να ρωτήσω τον Κρος αν το είδαν οι δικηγόροι του. Σίγουρα θα του είπαν να μην το υπογράψει».

Η μητέρα μου ηρέμησε για μια στιγμή, καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά. Μετά όμως πετάχτηκε όρθια, θιγμένη. «Το ήξερες ότι κλέφτηκαν; Το ήξερες και δεν είπες τίποτα;»

«Φυσικά και δεν το ήξερα». Την τράβηξε στην αγκαλιά του και την έσφιξε βγάζοντας σιγανά μουρμουρητά, λες και η μητέρα μου ήταν μικρό παιδί. «Απλώς θεώρησα ότι το ετοίμαζε για το μέλλον. Ξέρεις, αυτά τα πράγματα συνήθως χρειάζονται με-

ρικούς μήνες διαπραγματεύσεων. Αν και, σε αυτή την περίπτωση, δε θα μπορούσα να ζητήσω τίποτα παραπάνω».

Σηκώθηκα. Έπρεπε να βιαστώ αν ήθελα να φτάσω στη δουλειά στην ώρα μου. Σήμερα ειδικά δεν ήθελα να αργήσω.

«Πού πας;» Η μητέρα μου τραβήχτηκε από την αγκαλιά του Στάντον. «Δεν τελειώσαμε μ' αυτή τη συζήτηση. Δεν μπορείς να πετάς μια τέτοια βόμβα και μετά να φεύγεις!»

Άρχισα να περπατώ προς τα πίσω κοιτάζοντάς τη. «Σοβαρά, πρέπει να ετοιμαστώ. Τι λες να φάμε μαζί το μεσημέρι και να συγχύσουμε τη συζήτηση;»

«Δεν μπορείς να...»

Την έκοψα. «Κορίν Ζιρού».

Τα μάτια της μητέρας μου άνοιξαν διάπλατα, και μετά στένεψαν. Δε χρειαζόταν να πω τίποτε άλλο.

Η πρώην του Γκίντεον ήταν ένα πρόβλημα που δε χρειαζόταν άλλη εξήγηση.

Είναι σπάνιο να δει κάποιος το Μανχάταν και να μη νιώσει μια άμεση οικειότητα. Το περίγραμμα της πόλης με τους ουρανοξύστες της έχει απαθανατιστεί σε πάρα πολλές ταινίες και τηλεοπτικές εκπομπές, εξαπλώνοντας αυτό τον έρωτα για τη Νέα Υόρκη από τους κατοίκους της πόλης σε όλο τον κόσμο.

Κι εγώ δεν αποτελούσα εξαίρεση.

Λάτρευα το καλαισθητό Αρ Ντεκό Κτίριο Κράισλερ. Μπορούσα να προσδιορίσω τη θέση μου στο νησί σε σχέση με τη θέση του Εμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ. Ένιωθα δέος με το απίστευτο ύψος του Πύργου της Ελευθερίας που κυριαρχεί τώρα στο κέντρο της πόλης. Όμως το Κτίριο Κρόσφαϊρ ήταν το κάτι άλλο πάλι, και είχα αυτή τη γνώμη ακόμη και πριν ερωτευτώ τον άντρα που το δημιούργησε.

Ο Ραούλ σταμάτησε τη Μερσεντές στο πεζοδρόμιο και βγήκα έξω θαυμάζοντας για άλλη μια φορά το Κτίριο Κρόσφαϊρ, έναν πανύψηλο οβελίσκο από ασφάλι και γαλαξοπράσινο γυαλί. Έγει-

ρα το κεφάλι πίσω και το βλέμμα μου ανέβηκε ψηλά, στην κορυφή, στον κατάφωτο χώρο που στέγαζε τον Βιομηχανικό Όμιλο Κροσ. Γύρω μου περνούσε κόσμος, το πεζοδρόμιο ήταν γεμάτο άντρες και γυναίκες που πήγαιναν στη δουλειά με χαρτοφύλακες ή τσάντες στο ένα χέρι και αχνιστά κύπελλα καφέ στο άλλο.

Αισθάνθηκα τον Γκίντεον πριν τον δω ακόμη: ένιωσα έναν βόμβο σε όλο μου το σώμα μόλις βγήκε από την Μπέντλεϊ που είχε σταματήσει ακριβώς πίσω από τη Μερσεντές. Ο αέρας γύρω μου ήταν φορτισμένος από ηλεκτρισμό, εκείνη τη σπινθηροβόλα ενέργεια που δείχνει ότι πλησιάζει θύελλα.

Ήμουν από τους λίγους που ήξεραν ότι αυτή η θύελλα αντλούσε την ενέργειά της από την ένταση της βασανισμένης ψυχής του Γκίντεον.

Γύρισα προς το μέρος του χαμογελώντας. Δεν ήταν σύμπτωση που είχαμε φτάσει ταυτόχρονα. Το ήξερα αυτό πριν ακόμη δω την επιβεβαίωση στα μάτια του.

Φορούσε ένα σκούρο γκριζο κοστούμι με λευκό πουκάμισο και ασημί ντιαγκονάλ γραβάτα. Τα μαλλιά του άγγιζαν το σαγόνι και τον γιακά του σε έναν εντυπωσιακό σέξι μαύρο χείμαρρο. Με κοίταζε ακόμη με κείνη την άγρια σεξουαλική φλόγα που με είχε κάψει από την πρώτη στιγμή, αλλά τώρα υπήρχε μια τρυφερότητα στα λαμπερά γαλάζια μάτια του και τον ένιωθα ανοιχτό απέναντί μου, κάτι που σήμαινε για μένα περισσότερα από οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να μου δώσει.

Προχώρησα προς το μέρος του καθώς με πλησίαζε. «Καλημέρα, σκοτεινέ και επικίνδυne τύπε».

Χαμογέλασε λοξά και μια εύθυμη λάμψη ζέστανε ακόμη πιο πολύ τα μάτια του. «Καλημέρα, γυναίκα μου».

Άπλωσα να πιάσω το χέρι του κι ένιωσα ακόμη καλύτερα όταν άπλωσε κι αυτός το δικό του. Μου έσφιξε γερά το χέρι. «Σήμερα το πρωί το είπα στη μητέρα μου... ότι είμαστε παντρεμένοι».

Το ένα φρύδι του υψώθηκε σε μια έκφραση έκπληξης, και μετά το χαμόγελό του πλάτυνε με μια θριαμβευτική ικανοποίηση. «Ωραία».

Γελώντας με την ξεδιάντροπη κτητικότητα του, του έδωσα μια σπρωξιά στον ώμο. Αυτός κινήθηκε αστραπιαία, μ' άρπαξε τραβώντας με κοντά του και με φίλησε στην άκρη των χαμογελαστών χειλιών μου.

Η χαρά του ήταν μεταδοτική. Την αισθάνθηκα να ξεχειλίζει μέσα μου, φωτίζοντας όλα τα μέρη που ήταν τόσο σκοτεινά τις τελευταίες μέρες. «Θα τηλεφωνήσω και στον μπαμπά μου στο πρώτο μου διάλειμμα. Θα του το πω».

Ο Γκίντεον σοβάρεψε. «Γιατί τώρα, και όχι πριν;»

Μίλησε σιγά για να μην ακούει κανείς τριγύρω. Ο κόσμος συνέχισε να περνά γύρω μας χωρίς να μας δίνει σημασία. Παρ' όλα αυτά δίστασα πριν απαντήσω. Ένιωθα πολύ εκτεθειμένη μέσα στο πλήθος.

Μετά όμως η αλήθεια βγήκε από μέσα μου πιο εύκολα από κάθε άλλη φορά. Είχα κρύψει πάρα πολλά πράγματα από τους ανθρώπους που αγαπούσα. Μικρά πράγματα, αλλά και μεγάλα. Το έκανα σε μια προσπάθεια να διατηρήσω το στάτους κβο, παρόλο που ταυτόχρονα ήλπιζα σε μια αλλαγή – χρειαζόμουν μια αλλαγή.

«Φοβόμουν», του είπα.

Πλησίασε πιο κοντά, το βλέμμα του γεμάτο ένταση. «Και τώρα δε φοβάσαι».

«Όχι».

«Θα μου πεις γιατί απόψε».

Έγνεψα καταφατικά. «Θα σου πω».

Η παλάμη του τυλίχτηκε γύρω από τον σβέρκο μου, το κράτημά του κτητικό και τρυφερό ταυτόχρονα. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο, δεν προδίδε τίποτα, αλλά τα μάτια του... εκείνα τα καταγάλανα μάτια... ήταν γεμάτα ένταση και συναίσθημα. «Θα τα καταφέρουμε, άγγελέ μου».

Η αίσθηση της αγάπης απλώθηκε μέσα μου σαν ζεστασιά από καλό κρασί. «Να 'σαι σίγουρος γι' αυτό».

Ήταν παράξενο να περνώ την πόρτα της φημισμένης διαφημιστικής εταιρείας Γουότερς, Φιλντ & Λίμαν μετρώντας νοερά πόσες μέρες θα δούλευα εδώ ακόμη. Η Μεγκούμι Κάμπα μου κούνησε το χέρι πίσω από τον πάγκο της ρεσεψιόν, κι άγγιξε τα ακουστικά της για να μου δείξει ότι απαντά σε κάποιο τηλεφώνημα και δεν μπορεί να μου μιλήσει. Της κούνησα κι εγώ το χέρι και πήγα στο γραφείο μου με αποφασισμένες δρασκελιές. Είχα πολλά να κάνω, με περίμενε μια νέα αρχή.

Όμως το κάθε πράγμα με τη σειρά του. Άφησα την τσάντα και τον σάκο μου στο κάτω συρτάρι, και μετά βολεύτηκα στο κάθισμα και πήγα στην ιστοσελίδα του ανθοπωλείου όπου ψώνιζα συνήθως. Ήξερα τι ήθελα. Δυο ντουζίνες λευκά τριαντάφυλλα σε ένα σκούρο κόκκινο κρυστάλλινο βάζο.

Λευκό, σύμβολο αγνότητας. Και φιλίας. Και αιώνιας αγάπης. Επίσης, η λευκή σημαία της παράδοσης. Είχα περάσει στην αντεπίθεση επιβάλλοντας αυτό τον χωρισμό μας, και τελικά είχα νικήσει. Όμως δεν ήθελα να είμαι σε πόλεμο με τον άντρα μου.

Δεν προσπάθησα καν να βρω κάτι πνευματώδες να γράψω στο σημείωμα, όπως έκανα στο παρελθόν. Απλώς έγραψα από την καρδιά.

Είσαι υπέροχος, κύριε Κροζ.

Σε νοιάζομαι και σ' αγαπώ τόσο πολύ.

Κυρία Κροζ

Η ιστοσελίδα μου ζήτησε να επιβεβαιώσω την παραγγελία. Πάτησα «υποβολή» και αφιέρωσα μια στιγμή για να φανταστώ τι θα σκεφτόταν ο Γκίντεον για το δώρο μου. Είχα την ελπίδα να μπορέσω μια μέρα να τον δω καθώς θα έπαιρνε λουλούδια από μένα. Χαμογελούσε όταν του τα έφερνε ο γραμματέας του, ο Σκοτ; Σταματούσε την όποια σύσκεψη είχε εκείνη τη στιγμή για να διαβάσει το σημείωμά μου; Ή περίμενε να έρθει μία από κείνες τις σπάνιες στιγμές ηρεμίας στο φορτωμένο πρόγραμμά του για να τα απολαύσει με την ησυχία του;

Χαμογέλασα καθώς σκεφτόμουν τα ενδεχόμενα. Μου άρεσε τόσο πολύ να δίνω δώρα στον Γκίντεον.

Και σε λίγο θα είχα περισσότερο χρόνο για να τα διαλέγω.

«Παρατείσεις;»

Ο Μαρκ Γκάριτι σήκωσε το κατάπληκτο βλέμμα του από την παραίτησή μου και με κοίταξε.

Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπο του προϊσταμένου μου. «Ναι. Και με συγχωρείς που δεν μπόρεσα να σε ενημερώσω νωρίτερα».

«Αύριο είναι η τελευταία σου μέρα;» Έγειρε πίσω στην καρέκλα του. Τα μάτια του είχαν ένα ζεστό σοκολατί χρώμα, μερικούς τόνους πιο σκούρο από το δέρμα του, κι έδειχναν έκπληξη και στενοχώρια μαζί. «Γιατί, Εύα;»

Αναστέναξα κι έγειρα μπροστά, ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατά μου. Για άλλη μια φορά, προτίμησα να πω την αλήθεια. «Ξέρω ότι είναι αντιεπαγγελματικό που τα παρατάω όλα έτσι, αλλά... πρέπει να αναδιατάξω τις προτεραιότητές μου, και μάλιστα άμεσα... Απλούστατα δεν μπορώ πλέον να δίνω σε αυτή τη δουλειά όλη την προσοχή μου, Μαρκ. Λυπάμαι».

«Μα...» Ξεφύσηξε και πέρασε το χέρι πάνω από τις σκούρες σφιχτές μπούκλες του. «Να πάρει... Τι μπορώ να πω;»

«Ότι θα με συγχωρήσεις και δε θα μου το κρατάς;» Γέλασα βαριά. «Αν και ξέρω ότι ζητάω πολλά».

Κατάφερε να μου χαρίσει ένα λοξό χαμόγελο. «Δε θέλω να σε χάσω, Εύα, το ξέρεις αυτό. Δεν είμαι σίγουρος αν σου έχω εκφράσει ποτέ πραγματικά το πόσο έχεις συνεισφέρει στη δουλειά μας. Με κάνεις να δουλεύω καλύτερα».

«Σ' ευχαριστώ, Μαρκ. Το εκτιμώ αυτό». Θεέ μου, ήταν πιο δύσκολο από όσο νόμιζα, έστω και αν ήξερα ότι αυτή ήταν η καλύτερη και μόνη επιλογή που μπορούσα να κάνω.

Το βλέμμα μου πήγε από το αρρενωπό πρόσωπο του αφεντικού μου στη θέα πίσω του. Επειδή ήταν κατώτερος υπεύθυνος

διαχείρισης λογαριασμών, είχε ένα μικρό γραφείο και η θέα από το παράθυρό του ήταν κλεισμένη από το απέναντι κτίριο, και πάλι όμως η εικόνα ήταν τελείως νεοϋορκέζικη, όπως και από το τεράστιο γραφείο του Γκίντεον Κρος στον τελευταίο όροφο από πάνω μας.

Από πολλές απόψεις, αυτός ο διαχωρισμός σε ορόφους αντικατόπτριζε και τον τρόπο που προσπαθούσα να ορίσω τη σχέση μου με τον Γκίντεον. Ήξερα ποιος ήταν. Ήξερα τι ήταν: ένας άντρας μοναδικός. Το αγαπούσα αυτό πάνω του και δεν ήθελα να αλλάξει. Απλώς ήθελα να ανεβώ στο δικό του επίπεδο με τη δική μου αξία. Εκείνο που δεν είχα λάβει υπόψη μου ήταν ότι αρνούμενη πεισματικά να δεχτώ ότι ο γάμος μας είχε αλλάξει αυτό το πλάνο, τον κατέβαζα στο δικό μου επίπεδο.

Έτσι, το πήρα απόφαση ότι δε θα γινόμουν γνωστή για το γεγονός ότι έφτασα μόνη μου στην κορυφή του τομέα μου. Μερικοί πάντα θα πίστευαν ότι πέτυχα χάρη στον γάμο μου. Και απλώς έπρεπε να μάθω να ζω μ' αυτό.

«Λοιπόν, τι θα κάνεις μετά;» ρώτησε ο Μαρκ.

«Για να είμαι ειλικρινής... προσπαθώ ακόμη να το αποφασίσω αυτό. Απλώς ξέρω ότι δεν μπορώ να μείνω».

Ο γάμος μου μπορούσε να αντέξει στις πιέσεις μέχρι ένα σημείο χωρίς να διαλυθεί, και τον είχα αφήσει να γλιστρήσει στο χείλος ενός επικίνδυνου γκρεμού επειδή προσπαθούσα να βάλω απόσταση ανάμεσά μας. Επειδή προσπαθούσα να βάλω πρώτο τον εαυτό μου.

Ο Γκίντεον Κρος ήταν βαθύς και απέραντος σαν τον ωκεανό, και είχα φοβηθεί ότι θα πνιγώ μέσα του από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Δε γινόταν να συνεχίσω να το φοβάμαι αυτό, γιατί τώρα είχα συνειδητοποιήσει ότι φοβόμουν ακόμη περισσότερο να τον χάσω.

Προσπαθώντας να παραμείνω ουδέτερη, είχα αφήσει τις καταστάσεις να με σπρώχνουν από δω κι από κει. Αυτό με είχε τσαντίσει πολύ, και δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι, αν ήθελα τον έλεγχο, απλώς έπρεπε να τον πάρω.

«Λόγω της δουλειάς για τη LanCorp;» ρώτησε ο Μαρκ.

«Εν μέρει». Έστρωσα τη ριγέ κολλητή φούστα, διώχνοντας από το μυαλό μου τα υπολείμματα του εκνευρισμού μου για την κίνηση του Γκίντεον να προσλάβει τον Μαρκ. Ο καταλύτης ήταν ότι η LanCorp είχε απευθυνθεί στη Γουότερς, Φιλντ & Λίμαν για μια δουλειά, ζητώντας να την αναλάβει ειδικά ο Μαρκ –και επομένως κι εγώ–, ένας ελιγμός που ο Γκίντεον τον αντιμετώπισε με δυσπιστία. Η απάτη του Τζέφρι Κρος, του πατέρα του Γκίντεον, είχε αποδεκατίσει την περιουσία της οικογένειας Λάντον, και παρόλο που και ο Ράιαν Λάντον και ο Γκίντεον είχαν ξαναφτιάξει περιουσία παρά τις απώλειες των πατεράδων τους, ο Λάντον εξακολουθούσε να ζητά εκδίκηση. «Όμως κυρίως για προσωπικούς λόγους».

Ο Μαρκ ακούμπησε τους αγκώνες του στο γραφείο γέροντας προς το μέρος μου. «Δεν είναι δική μου δουλειά και δε θα χώσω τη μύτη μου, αλλά ξέρεις ότι ο Στίβεν, η Σόνα κι εγώ είμαστε δίπλα σου αν μας χρειαστείς. Νοιαζόμαστε για σένα».

Η ειλικρίνιά του με έκανε να βουρκώσω. Ο αρραβωνιαστικός του Μαρκ, ο Στίβεν Έλισον, και η αδελφή του Στίβεν, η Σόνα, μου είχαν γίνει πολύ αγαπητοί αυτούς τους μήνες που ζούσα στη Νέα Υόρκη. Ήταν το νέο δίκτυο των φίλων μου που είχα φτιάξει στην καινούργια μου ζωή εδώ. Ότι και να γινόταν, δεν ήθελα να τους χάσω.

«Το ξέρω». Χαμογέλασα παρά τη θλίψη μου. «Αν σας χρειαστώ, θα τηλεφωνήσω, σ' το υπόσχομαι. Όμως όλα θα πάνε καλά τελικά. Για όλους μας».

Ο Μαρκ χαλάρωσε και μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Ο Στίβεν θα φιλιάρει. Ίσως θα 'πρεπε να σε βάλω να του το πεις εσύ».

Και μόνο που σκέφτηκα τον γεροδεμένο εξωστρεφή εργολάβο μου πέρασε η λύπη. Ο Στίβεν θα μου τα έψελνε που παρατούσα έτσι τον σύντροφό του, αλλά θα το έκανε με καλή καρδιά. «Α, έλα τώρα», του απάντησα πειρακτικά κι εγώ. «Δε θα μου κάνεις τέτοιο πράγμα, έτσι δεν είναι; Μου είναι ήδη πολύ δύσκολο να φύγω έτσι όπως είναι τα πράγματα».

«Δε θα είχα πρόβλημα να σου το κάνω δυσκολότερο».
Γέλασα. Ναι, θα μου έλειπε ο Μαρκ και η δουλειά μου. Πολύ.

Όταν ήρθε η ώρα για το πρώτο μου διάλειμμα, ήταν ακόμη νωρίς στο Όσεανσαϊντ της Καλιφόρνιας, έτσι, αντί να τηλεφωνήσω στον πατέρα μου, του έστειλα μήνυμα.

Πάρε με όταν ξυπνήσεις, εντάξει; Θέλω να σου πω κάτι. Και ξέροντας ότι ο Βίκτορ Ρέγιες, ως πατέρας αλλά και ως αστυνομικός, ανησυχούσε εύκολα, πρόσθεσα: Τίποτα το κακό, απλώς ένα νέο.

Δεν είχα προλάβει να αφήσω το κινητό στον πάγκο της κουζίνας για να φτιάξω καφέ, κι άρχισε να χτυπάει. Στην οθόνη φάνηκε το όμορφο πρόσωπο του πατέρα μου, με τα γκριζα μάτια που είχα πάρει απ' αυτόν.

Ξαφνικά μ' έπιασε νευρικήτητα. Όταν άπλωσα να πάρω το τηλέφωνο, το χέρι μου έτρεμε. Τους αγαπούσα πολύ και τους δύο γονείς μου, αλλά πάντα πίστευα ότι ο μπαμπάς μου έχει πιο βαθιά συναισθήματα από τη μητέρα μου. Και ενώ η μητέρα μου ποτέ δε δίσταζε να μου επισημάνει τρόπους για να διορθώσω τα ελαττώματά μου, ο μπαμπάς μου έδειχνε να πιστεύει ότι δεν έχω ελαττώματα. Και τώρα να τον απογοητεύσω έτσι... να τον πληγώσω... ήταν απάνθρωπο που το σκεφτόμουν και μόνο.

«Γεια σου, μπαμπά. Πώς είσαι;»

«Αυτή η ερώτηση είναι δική μου, καλή μου. Εγώ είμαι όπως συνήθως. Εσύ τι κάνεις; Τι συμβαίνει;»

Πήγα στο κοντινότερο τραπέζι και κάθισα σε μια καρέκλα για να ηρεμήσω. «Σου είπα ότι δεν είναι τίποτα κακό αλλά και πάλι ανησυχείς. Σε ξύπνησα;»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, να ανησυχώ», μου είπε με εγγάρδια χαμογελαστή φωνή. «Και ετοιμαζόμουν να πάω για τρέξιμο πριν φύγω για τη δουλειά, έτσι όχι, δε με ξύπνησες. Πες μου ποιο είναι το νέο».

«Εε...» Ξεροκατάπια, πνιγμένη από τα δάκρυα. «Χριστέ μου, είναι πιο δύσκολο απ' όσο νόμιζα. Είπα στον Γκίντεον ότι ανη-

συχούσα για τη μαμά, ότι εσύ δε θα είχες πρόβλημα, και τώρα προσπαθώ...»

«Εύα».

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Ο Γκίντεον κι εγώ κλεφτήκαμε. Πα-ντρευτήκαμε».

Βαθιά σιωπή στη γραμμή.

«Μπαμπά;»

«Πότε;» Η βραχνάδα στη φωνή του με σκότωσε.

«Πριν από δύο βδομάδες».

«Πριν έρθετε να με δείτε;»

Ξερόβηξα για να καθαρίσω τον λαιμό μου. «Ναι».

Σιωπή.

Ω Θεέ μου. Τελείως απάνθρωπο. Πριν από μερικές βδομάδες μόνο του είχα αποκαλύψει ότι ο Νέιθαν με είχε κακοποιήσει σεξουαλικά, κι αυτό κόντεψε να τον τσακίσει. Και τώρα νέο χτύπημα...

«Μπαμπά... Με φρικάρεις. Ήμασταν σε ένα νησί και ήταν όμορφα, τόσο όμορφα. Το ξενοδοχείο όπου μέναμε οργανώνει συχνά γάμους, σε διευκολύνουν σε όλα... σαν το Λας Βέγκας. Υπάρχει ιερέας και κάποιος που αναλαμβάνει τις άδειες. Απλώς ήταν η τέλεια στιγμή, καταλαβαίνεις; Η τέλεια ευκαιρία». Η φωνή μου έσπασε. «Μπαμπά... σε παρακαλώ πες κάτι».

«Δ-δεν ξέρω τι να πω».

Ένα καυτό δάκρυ κύλησε στο πρόσωπό μου. Η μαμά μου είχε προτιμήσει τα πλούτη από την αγάπη, και ο Στάντον ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα του άντρα που είχε διαλέξει τη μητέρα μου στη θέση του μπαμπά μου. Ήξερα ότι αυτό είχε δημιουργήσει στον πατέρα μου μια προκατάληψη που έπρεπε να την ξεπεράσει, και τώρα είχαμε φτάσει σ' αυτό ακριβώς το εμπόδιο.

«Θα κάνουμε όμως και κανονικό γάμο», του είπα. «Θέλουμε να είναι μαζί μας οι φίλοι μας και οι δικοί μας όταν θα ανταλλάξουμε τους όρκους μας...»

«Αυτό ακριβώς περίμενα, Εύα». Η φωνή του ακούστηκε σαν

γρούλισμα. «Να πάρει. Νιώθω λες και ο Κρος μου έκλεψε κάτι! Υποτίθεται ότι έπρεπε να σε παραδώσω εγώ, προετοιμαζόμενοι για να το κάνω, κι έρχεται αυτός και σε παίρνει έτσι; Και δε μου το είπες καν; Ήσουν εδώ, στο σπίτι μου, και δε μου είπες τίποτα; Με πόνεσε αυτό που έκανες, Εύα. Με πόνεσε».

Ήταν αδύνατο πια να σταματήσω τα δάκρυα. Άρχισαν να κυλούν σαν ένας καυτός καταρράκτης, θολώνοντας τα μάτια μου και κλείνοντας τον λαιμό μου.

Τινάχτηκα τρομαγμένη όταν η πόρτα της κουζίνας άνοιξε και μπήκε μέσα ο Γουίλ Γκρέιντζερ. «Μάλλον εδώ θα 'ναι», έλεγε. «Ναι, να την...»

Όταν είδε το πρόσωπό μου, η φωνή του έσβησε και το χαμόγελο χάθηκε από τα μάτια του πίσω από τα ορθογώνια γυαλιά.

Ένα μαυροντυμένο χέρι απλώθηκε και τον παραμέρισε.

Ο Γκίντεον. Το σώμα του γέμισε το κατώφλι, τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω μου και το βλέμμα του έγινε παγερό. Ξαφνικά έμοιαζε με άγγελο τιμωρό, μια φιγούρα επικίνδυνη, με το πρόσωπό του να έχει σκληρύνει σε μια όμορφη μάσκα.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια, το μυαλό μου προσπαθούσε να καταλάβει πώς και γιατί ήταν εδώ. Πριν προλάβω να καταλήξω σε κάποιο συμπέρασμα, ο Γκίντεον ήταν μπροστά μου, και το τηλέφωνό μου βρέθηκε στο χέρι του. Κοίταξε την οθόνη και μετά το έφερε στο αυτί του.

«Βίκτορ». Ο τόνος του ήταν προειδοποιητικός. «Βλέπω ότι στενοχώρησες την Εύα, γι' αυτό θα μιλήσεις με μένα τώρα».

Ο Γουίλ οπισθοχώρησε κι έκλεισε την πόρτα.

Η φωνή του Γκίντεον είχε σκληρύνει, αλλά τα δάχτυλα που χάιδεψαν το μάγουλό μου είχαν άπειρη τρυφερότητα. Το βλέμμα του ήταν εστιασμένο πάνω μου, τα γαλάζια μάτια του γεμάτα από μια παγερή οργή που μου έφερε ρίγος.

Χριστέ μου, ο Γκίντεον ήταν πυρ και μανία. Το ίδιο και ο μπαμπάς μου. Τον άκουγα να φωνάζει από κει που καθόμουν.

Έπιασα το χέρι του Γκίντεον και του έκανα ένα αρνητικό νεύμα, ξαφνικά πανικόβλητη ότι οι δύο άντρες που αγαπούσα πε-

ρισσότερο θα κατέληγαν να αντιπαθήσουν –ή ακόμη και να μιλήσουν– ο ένας τον άλλον.

«Δεν πειράζει», ψιθύρισα. «Δεν πειράζει».

Τα μάτια του στένεψαν και μου απάντησε σιωπηλά, κουνώντας μόνο τα χείλια: *Όχι, πειράζει*.

Όταν μίλησε πάλι στον πατέρα μου, η φωνή του Γκίντεον ήταν σταθερή και υπό έλεγχο, κάτι που την έκανε ακόμη πιο τρομακτική. «Έχεις το δικαίωμα να είσαι θυμωμένος, και πληγωμένος, σου το αναγνωρίζω αυτό. Όμως δεν ανέχομαι να στενοχωριέται και να κλαίει η γυναίκα μου... Όχι, προφανώς, αφού δεν έχω δικά μου παιδιά δεν μπορώ να φανταστώ».

Προσπαθούσα να ακούσω, ελπίζοντας ότι αυτή η μείωση της έντασης σήμαινε ότι ο μπαμπάς μου είχε αρχίσει να ηρεμεί και όχι ότι θύμωνε ακόμη περισσότερο.

Ο Γκίντεον πάγωσε ξαφνικά και τράβηξε το χέρι του από το μάγουλό μου. «Όχι, δε θα μου άρεσε αν κλεβόταν η αδελφή μου. Από την άλλη μεριά όμως, δεν μπορείς να ξεσπάς πάνω της...»

Ζάρωσα. Ο άντρας μου και ο πατέρας μου είχαν αυτό το κοινό: Ήταν και οι δύο τρομερά προστατευτικοί με αυτούς που αγαπούσαν.

«Είμαι διαθέσιμος όποτε θέλεις, Βίκτορ. Αν θέλεις, μάλιστα, θα 'ρθω εγώ εκεί. Όταν παντρεύτηκα την κόρη σου, ανέλαβα πλήρως την ευθύνη και γι' αυτή και για την ευτυχία της. Αν υπάρχουν συνέπειες που πρέπει να αντιμετωπίσω, δεν έχω πρόβλημα να τις αντιμετωπίσω».

Τα μάτια του στένεψαν καθώς άκουγε.

Μετά ο Γκίντεον κάθισε απέναντί μου, έβαλε το τηλέφωνο στο τραπέζι, και το γύρισε σε ανοιχτή ακρόαση.

Άκουσα τη φωνή του μπαμπά μου. «Εύα;»

Πήρα μια βαθιά τρεμάμενη ανάσα κι έσφιξα το χέρι που μου άπλωσε ο Γκίντεον. «Ναι, μπαμπά, σ' ακούω».

«Γλυκιά μου...» Πήρε κι αυτός μια βαθιά ανάσα. «Μη στενοχωριέσαι, εντάξει; Απλώς... χρειάζομαι χρόνο για να το χωνέψω. Δεν το περίμενα αυτό και... πρέπει να το χωρέσει το μυαλό

μου. Μπορούμε να μιλήσουμε αργότερα απόψε; Όταν τελειώσω τη βάρδια μου;»

«Ναι, φυσικά».

«Ωραία». Έκανε μια παύση.

«Σ' αγαπώ, μπαμπά». Ήταν φανερό από τη φωνή μου ότι έκλαιγα και ο Γκίντεον έφερε την καρέκλα του πιο κοντά μου, με τους μηρούς του να αγκαλιάζουν τα πόδια μου. Ήταν απίστευτο πόση δύναμη αντλούσα απ' αυτόν, τι ανακούφιση ήταν που μπορούσα να στηριχτώ πάνω του. Ήταν διαφορετικό από τη συμπαράσταση του Κάρι. Ο καλύτερός μου φίλος ήταν δίπλα μου για να ρωτάω τη γνώμη του, για να μου δίνει κουράγιο και να με επαναφέρει στην πραγματικότητα όταν χρειαζόταν. Ο Γκίντεον ήταν μια ασπίδα.

Και έπρεπε να είμαι δυνατή και να το παραδέχομαι όταν χρειαζόμουν αυτή την ασπίδα.

«Σ' αγαπώ κι εγώ, μωρό μου», είπε ο μπαμπάς μου με έναν πονεμένο, λυπημένο τόνο που ήταν σαν μαχαιριά στην καρδιά. «Θα σου τηλεφωνήσω αργότερα».

«Εντάξει. Θα...» Τι άλλο μπορούσα να πω. Δεν ήξερα πώς να διορθώσω την κατάσταση. «Γεια σου».

Ο Γκίντεον έκλεισε το τηλέφωνο και πήρε τα τρεμάμενα χέρια μου στα δικά του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου, ο πάγος μέσα τους έλιωνε και γινόταν τρυφερότητα. «Δεν ανέχομαι να σε κάνουν να ντρέπεσαι, Εύα. Το κατάλαβες αυτό;»

Κατένευσα. «Δεν ντρέπομαι».

Έπιασε το πρόσωπό μου στις παλάμες του και σκούπισε τα δάκρυά μου με τους αντίχειρες. «Δεν αντέχω να σε βλέπω να κλαίς, άγγελέ μου».

Έδιωξα από μέσα μου τα υπολείμματα του πόνου, τα έστειλα σε μια γωνία για να ασχοληθώ μαζί τους αργότερα. «Γιατί είσαι εδώ; Πώς το ήξερες;»

«Ήρθα να σ' ευχαριστήσω για τα λουλούδια», μουρμούρισε αυτός.

«Α. Σου άρεσαν;» Κατάφερα να χαμογελάσω. «Ήθελα να σε κάνω να με σκέφτεσαι».

«Σε σκέφτομαι συνέχεια. Κάθε λεπτό». Μ' έπιασε από τη μέση και με τράβηξε πιο κοντά.

«Θα μπορούσες να μου στείλεις ένα σημείωμα».

«Α». Το αδιόρατο χαμόγέλό του μου έκοψε την ανάσα. «Τότε όμως δε θα μπορούσα να κάνω αυτό».

Με τράβηξε πάνω στα πόδια του κι άρχισε να με φιλάει μέχρι που έχασα τον κόσμο γύρω μου.

Γυρίζουμε σπίτι απόψε; Ο Κάρι μου έστειλε μήνυμα καθώς περιμένα το ασανσέρ για να κατεβώ στο ισόγειο το μεσημέρι. Η μάμ μου με περίμενε ήδη κάτω, κι εγώ προσπαθούσα να συγκεντρωθώ. Είχαμε πολύ έδαφος να καλύψουμε.

Μακάρι να μπορούσε να με βοηθήσει να τα αντιμετωπίσω όλα αυτά.

Έτσι λέω, απάντησα στον αγαπημένο μου αλλά και ενοχλητικό συγγάτοικο, γράφοντας στο κινητό καθώς έμπαινα στο ασανσέρ. Έχω ένα ραντεβού μετά τη δουλειά όμως, και μετά φαγητό με τον Γκίντεον. Μπορεί να αργήσω.

Φαγητό; Πρέπει να με ενημερώσεις.

Χαμογέλασα. Φυσικά.

Πήρε ο Τρέι.

Ξεφύσηξα ορμητικά, σαν να κρατούσα την ανάσα μου. Φατάζομαι ότι, από μια άποψη, την κρατούσα.

Δεν μπορούσα να κατηγορήσω τον Τρέι. Είχε έναν αποσπασματικό δεσμό με τον Κάρι, αλλά είχε απομακρυνθεί όταν έμαθε ότι η γυναίκα με την οποία ο Κάρι έκανε σεξ παράλληλα ήταν έγκυος. Ο Τρέι είχε ήδη πρόβλημα με την αμφισεξουαλικότητα του Κάρι, και τώρα το μωρό σήμαινε ότι θα υπήρχε πάντα ένα τρίτο πρόσωπο στη σχέση τους.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο Κάρι έπρεπε να είχε κάνει αποκλειστικό δεσμό με τον Τρέι νωρίτερα, αντί να φροντίζει να κρατάει ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα, αλλά καταλάβαινα και τον φόβο που τον έκανε να φέρεται έτσι. Ήξερα πολύ καλά τις σκέψεις

που γυρίζουν στο μυαλό σου όταν έχεις περάσει τα πράγματα που είχε περάσει ο Κάρι, και είσαι αντιμέτωπος με έναν εκπληκτικό άνθρωπο που σε αγαπά.

Όταν έχεις την αίσθηση ότι κάτι παραείναι καλό για να είναι αληθινό, πώς είναι δυνατό να δεχτείς ότι είναι;

Από την άλλη μεριά, καταλάβαινα και τον Τρέι, και αν αποφάσιζε να χωρίσει οριστικά από τον Κάρι, θα σεβόμουν την απόφασή του. Όμως ήταν ό,τι καλύτερο είχε συμβεί στον Κάρι εδώ και πολύ καιρό, και θα στενοχωριόμουν τρομερά αν δεν κατάφεραν να κρατήσουν τη σχέση τους ζωντανή. Τι είπε;

Θα σου πω όταν σε δω.

Κάρι! Αυτό είναι απάνθρωπο.

Του πήρε μέχρι που πέρασα τις περιστροφικές μπάρες της εισόδου για να απαντήσει. Δε λες τίποτα.

Η καρδιά μου σφίχτηκε, γιατί ήταν αδύνατο να το ερμηνεύσω αυτό σαν καλό νέο. Παραμέρισα στο πλάι για να αφήσω τους άλλους να περάσουν και του απάντησα: Σ' αγαπώ τρελά, Κάρι Τέιλορ.

Σ' αγαπώ κι εγώ, κοριτσάκι.

«Εύα!»

Η μητέρα μου διέσχισε την απόσταση ανάμεσά μας, μια γυναίκα που ήταν αδύνατο να μην την προσέξεις ακόμη και μέσα στο πλήθος των υπαλλήλων που έμπαιναν κι έβγαιναν από το κτίριο. Αν και μικροκαμωμένη, η Μόνικα Στάντον ήταν πολύ εντυπωσιακή για να περάσει απαρατήρητη.

Χαρισματική παρουσία. Αισθησιακότητα. Κάτι το εύθραυστο. Ήταν εκείνος ο εκπληκτικός συνδυασμός που έκανε τη Μέριλιν Μονρόε σταρ, και που το είχε και η μητέρα μου. Φορούσε μια σκούρα μπλε ολόσωμη αμάνικη φόρμα και σανδάλια με λεπτά τακούνια, κι έδειχνε νεότερη από τα χρόνια της και πολύ ήρεμη, παρόλο που ήξερα ότι δεν ήταν. Το κολιέ και το βραχιόλι πάνθηρα από του Καρτιέ έδειχνε στον παρατηρητή ότι ήταν ακριβή.

Ήρθε κατευθείαν πάνω μου και με αγκάλιασε σφιχτά σε μια κίνηση που με αιφνιδίασε.

«Μαμά».

«Είσαι εντάξει;» Έκανε πίσω και κοίταξε ερευνητικά το πρόσωπό μου.

«Τι; Ναι. Γιατί;»

«Τηλεφώνησε ο πατέρας σου».

«Α». Την κοίταξα επιφυλακτικά. «Δεν το πήρε καλά το νέο».

«Ναι». Μ' έπιασε αγκαζέ και πήγαμε προς την έξοδο. «Όμως το δουλεύει. Δεν ήταν έτοιμος να σε χάσει».

«Επειδή του θυμίζω εσένα». Ο πατέρας μου αγαπούσε ακόμμη τη μητέρα μου, παρόλο που είχαν χωρίσει πάνω από δύο δεκαετίες τώρα.

«Ανοησίες, Εύα. Υπάρχει μια ομοιότητα, αλλά εσύ είσαι πολύ πιο ενδιαφέρουσα».

Γέλασα ξαφνιασμένη. «Και ο Γκίντεον λέει ότι είμαι ενδιαφέρουσα».

Η μητέρα μου χαμογέλασε λαμπερά, κάνοντας έναν άντρα που περνούσε δίπλα της να σκοντάψει. «Φυσικά. Ο Γκίντεον ξέρει από γυναίκες. Όσο κι αν είσαι πανέμορφη, δε θα έφτανε μόνο η ομορφιά σου για να σε παντρευτεί».

Σταματήσαμε μπροστά στις περιστρεφόμενες πόρτες κι άφησα τη μητέρα μου να περάσει πρώτη. Ένα κύμα ζέστης και υγρασίας με τύλιξε μόλις βγήκα δίπλα της στο πεζοδρόμιο, κι αισθάνθηκα να ιδρώνω αμέσως. Μερικές φορές αμφέβαλλα για το αν θα συνήθιζα ποτέ την υγρασία, αλλά τη θεωρούσα ένα από τα τιμήματα που έπρεπε να πληρώνω για να ζω στην πόλη που αγαπούσα τόσο πολύ. Η άνοιξη ήταν υπέροχη, και ήξερα ότι το ίδιο θα ήταν και το φθινόπωρο. Η τέλεια εποχή του χρόνου για να ανανεώσω τους γαμήλιους όρκους μου με τον άντρα που είχε κάνει δική του την καρδιά και την ψυχή μου.

Ευχαριστούσα τον Θεό που υπάρχει και κλιματισμός, όταν είδα τον επικεφαλής ασφάλειας του Στάντον να περιμένει στο πεζοδρόμιο δίπλα σε ένα μαύρο αμάξι.

Ο Μπέντζαμιν Κλάνσι με χαιρέτησε με ένα ήρεμο νεύμα. Η δική του όψη ήταν τόσο απαθής, ενώ εγώ ένιωθα τέτοια ευγνωμο-

σύνη που μου ήταν δύσκολο να κρατηθώ και να μην τον φιλήσω.

Ο Γκίντεον είχε σκοτώσει τον Νείθαν για να με προστατέψει. Και ο Κλάνσι είχε φροντίσει να μην πληρώσει ποτέ γι' αυτό.

«Γεια σου», του είπα, βλέποντας το χαμόγελό μου να καθρεφτίζεται στα αντανακλαστικά γυαλιά ηλίου που φορούσε.

«Εύα. Χαίρομαι που σε βλέπω».

«Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ για σένα».

Δε χαμογέλασε εξωτερικά, δεν ήταν το στίλ του, αλλά το ένιωσα παρ' όλα αυτά.

Η μαμά μου μπήκε μέσα πρώτη, και μετά κάθισα κι εγώ δίπλα της στο πίσω κάθισμα. Πριν προλάβει ακόμη ο Κλάνσι να καθίσει στο τιμόνι, γύρισε προς το μέρος μου και μου έπιασε το χέρι. «Μην ανησυχείς για τον πατέρα σου. Έχει εκείνο τον οξύθυμο λατίνο χαρακτήρα, αλλά ο θυμός του δεν κρατάει ποτέ πολύ. Το μόνο που θέλει είναι να είσαι ευτυχισμένη».

Της έσφιξα μαλακά το χέρι. «Το ξέρω. Αλλά θέλω πραγματικά να τα πηγαίνουν καλά ο μπαμπάς και ο Γκίντεον».

«Είναι δύο πολύ ισχυρογνώμονες άντρες, αγάπη μου. Θα συγκρούονται πότε πότε».

Δεν είχε άδικο. Ήθελα να τους φαντάζομαι τους δυο τους να κάνουν παρέα, να συζητούν για σπορ ή αυτοκίνητα, με όλα εκείνα τα καλαμπούρια και τα πειράγματα που κάνουν οι άντρες μεταξύ τους, αλλά έπρεπε να δουλέψω με την πραγματικότητα, όποια κι αν αποδεικνυόταν να είναι.

«Έχεις δίκιο», παραδέχτηκα. «Είναι και οι δύο μεγάλοι άνθρωποι. Θα τα βρουν». Ήλπιζα.

«Φυσικά θα τα βρουν».

Αναστέναξα και κοίταξα από το παράθυρο. «Νομίζω ότι βρήκα μια λύση για την Κορίν Ζιρού».

Έγινε μια παύση. «Εύα, πρέπει να πάψεις να ασχολείσαι μ' αυτή τη γυναίκα. Όσο τη σκέφτεσαι, της δίνεις μια δύναμη που δεν της αξίζει».

«Εμείς της επιτρέψαμε να γίνει πρόβλημα επειδή ήμασταν τόσο μυστικοπαθείς». Κοίταξα πάλι τη μητέρα μου. «Ο κόσμος έχει

τρομερή επιθυμία να μαθαίνει οτιδήποτε αφορά τον Γκίντεον. Είναι υπέροχος, πλούσιος, σέξι και πανέξυπνος. Ο κόσμος θέλει να μαθαίνει τα πάντα γι' αυτόν, αλλά ο Γκίντεον προφυλάσσει την ιδιωτική ζωή του τόσο πολύ ώστε δεν ξέρουν σχεδόν τίποτα. Αυτό έδωσε στην Κορίν τη δυνατότητα να γράψει την αυτοβιογραφία της για την εποχή που ήταν με τον Γκίντεον».

Η μαμά μου με κοίταξε επιφυλακτικά. «Δηλαδή, τι σκέφτεσαι;»

Σκάλισα στην τσάντα μου κι έβγαλα ένα μικρό τάμπλετ. «Χρειαζόμαστε περισσότερα τέτοια».

Γύρισα το τάμπλετ και της έδειξα μια φωτογραφία με τον Γκίντεον κι εμένα. Είχε τραβηχτεί πριν από μερικές ώρες, καθώς στεκόμασταν μπροστά στο κτίριο Κρόσφαϊρ. Ο τρόπος που με κρατούσε από τον σβέρκο ήταν τρυφερός και κτητικός μαζί, και το πρόσωπό μου καθώς τον κοίταξα έδειχνε αγάπη και λατρεία. Μου σφιγγόταν το στομάχι βλέποντας μια τέτοια ιδιωτική στιγμή να κυκλοφορεί στο διαδίκτυο και να τη βλέπουν όλοι, αλλά έπρεπε να το ξεπεράσω. Έπρεπε να τους δώσω ακόμη περισσότερα τέτοια στιγμιότυπα.

«Ο Γκίντεον κι εγώ πρέπει να πάψουμε να κρυβόμαστε», εξήγησα στη μαμά μου. «Πρέπει να μας βλέπουν. Περνάμε πολύ χρόνο κλεισμένοι μέσα. Το κοινό θέλει να δει τον δισεκατομμυριούχο πλειόμπι που επιτέλους έγινε Πρίγκιπας του Παραμυθιού. Θέλουν παραμύθια με ευτυχισμένο τέλος, μαμά. Πρέπει να δώσω στον κόσμο την ιστορία που θέλει, και με αυτό τον τρόπο θα κάνω την Κορίν να δείχνει αξιολύπητη, κι αυτή και το βιβλίο της».

Οι ώμοι της μητέρας μου τραβήχτηκαν πίσω. «Αυτή είναι απαίσια ιδέα».

«Όχι, δεν είναι».

«Είναι απαίσια, Εύα! Την προσωπική ζωή σου την προστατεύεις με κάθε τρόπο. Αν αρχίσεις να ταΐζεις αυτή τη λαίμαργία του κοινού, θα γίνει απλώς ακόμη μεγαλύτερη. Για όνομα του Θεού, θα είναι φρίκη να ασχολούνται συνέχεια μαζί σου τα ταμπλόιντ!»

Το σαγόνι μου σφίχτηκε. «Δε θα παίξει στα ταμπλόιντ».

«Γιατί να το ρισκάρεις;» Η φωνή της δυνάμωσε, έγινε στριγκή. «Εξαιτίας της Κορίν Ζιρού; Το βιβλίο της θα βγει και θα ξεχαστεί από τη μια μέρα στην άλλη, εσύ όμως δε θα απαλλαχτείς ποτέ από αυτή την προσοχή αν την έχεις προκαλέσει μόνη σου!»

«Δε σε καταλαβαίνω. Δεν υπάρχει περίπτωση να είμαι παντρεμένη με τον Γκίντεον και να μην έχω προσοχή! Γ' αυτό είναι προτιμότερο να πάρω τον έλεγχο της κατάστασης και να της δώσω εγώ τη μορφή που θέλω».

«Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο να είσαι γνωστή προσωπικότητα και στο να ασχολείται μαζί σου το TMZ!»

Γρύλισα μέσα μου. «Νομίζω ότι το δραματοποιείς σε ακραίο βαθμό».

«Όχι, απλώς σου λέω ότι αυτός είναι λανθασμένος τρόπος για να χειριστείς την κατάσταση. Το έχεις συζητήσει αυτό με τον Γκίντεον; Δεν τον βλέπω να συμφωνεί σε κάτι τέτοιο».

Την κοίταξα, τελείως απορημένη με την αντίδρασή της. Νόμιζα ότι θα της άρεσε, αφού πίστευε ότι μια γυναίκα πρέπει να κάνει καλό γάμο και να έχει όσα συνεπάγεται αυτός.

Τότε ήταν που είδα τον φόβο που εσφιγγε το στόμα της και σκοτείνιαζε τα μάτια της.

«Μαμά». Μαλάκωσα τη φωνή μου, και μέσα μου τα έβαλα με τον εαυτό μου που δεν είχα καταλάβει γιατί αντιδρούσε έτσι. «Δε χρειάζεται να ανησυχούμε για τον Νέιθαν πια».

Μου ανταπέδωσε το επίμονο βλέμμα. «Όχι», συμφώνησε, αλλά χωρίς να έχει μειωθεί καθόλου η ανησυχία της. «Όμως το να επιτρέψεις στον κόσμο να ψυχαγωγείται αναλύοντας τις πράξεις, τα λόγια και τις επιλογές σου μπορεί να είναι από μόνο του ένας εφιάλτης».

«Δε θα αφήσω τον κόσμο να υπαγορεύει την εικόνα του γάμου μου!» Είχα βαρεθεί να νιώθω σαν... θύμα. Ήθελα να περάσω στην αντεπίθεση.

«Εύα, δεν είσαι...»

«Ή θα μου δώσεις κάποια άλλη λύση πέρα από το να κρύβο-

μαι και να μην κάνω τίποτα, ή σταμάτα τη συζήτηση, μαμά». Γύρισα από την άλλη. «Δε θα συμφωνήσουμε και δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη αν δεν υπάρχει ένα άλλο σχέδιο στο τραπέζι».

Ξεφύσησε εκνευρισμένα κι έμεινε σιωπηλή.

Ένωσα την ανάγκη να στείλω μήνυμα στον Γκίντεον για να ξεσπάσω. Κάποτε μου είχε πει ότι θα ήμουν πολύ καλή στη διαχείριση κρίσεων. Είχε προτείνει να χρησιμοποιήσω αυτό το ταλέντο μου για τον Βιομηχανικό Όμιλο Κρος.

Γιατί να μην αρχίσω με κάτι πιο προσωπικό και σημαντικό λοιπόν;

Κι άλλα λουλούδια;» είπε ο Αράς Μαντάνι, ο επικεφαλής νομικός σύμβουλος της εταιρείας, μόλις μπήκε στο γραφείο μου από τη διπλή γυάλινη πόρτα.

Πήγε εκεί που τα λευκά τριαντάφυλλα της Εύας στόλιζαν το κυρίως καθιστικό του γραφείου. Είχα πει να τα βάλουν σε ένα τραπεζάκι όπου τα έβλεπα συνεχώς. Και από κείνη τη στιγμή μού τραβούσαν συνέχεια την προσοχή από τις τιμές των μετοχών που περνούσαν από τις οθόνες στον τοίχο πίσω τους.

Η κάρτα που συνόδευε τα λουλούδια ήταν πάνω στο θαμπό γυαλί του γραφείου μου. Την άγγιξα, ξαναδιαβάζοντας το μήνυμα για εκατοστή φορά.

Ο Αράς πήρε ένα τριαντάφυλλο και το έφερε στη μύτη του. «Ποιο είναι το μυστικό για να σου στέλνουν τέτοια;»

Έγειρα πίσω στο κάθισμα, προσέχοντας αφηρημένα ότι η σμαραγδί γραβάτα του ήταν ασορτί με τις μπιζουτέ καράφες που στόλιζαν το μπαρ. Μέχρι να μπει στο γραφείο, οι καράφες και το κόκκινο βάζο της Εύας ήταν τα μοναδικά χρωματιστά αντικείμενα μέσα στη μονοχρωματική έκταση του γραφείου μου. «Να βρεις τη σωστή γυναίκα», απάντησα.

Έβαλε πάλι το τριαντάφυλλο στο βάζο. «Ναι, τώρα τρίψε κι αλάτι στην πληγή, Κροζ».

«Προτιμώ να το χαίρομαι αθόρυβα. Έχεις τίποτα για μένα;»

Πλησίασε στο γραφείο μου με ένα χαμόγελο που έδειχνε ότι αγαπάει τη δουλειά του – αν και δεν αμφέβαλλα ποτέ γι' αυτό.

Τα αρπακτικά του ένστικτα ήταν σχεδόν εξίσου ανεπτυγμένα με τα δικά μου.

«Η συμφωνία Μόργκαν προχωράει καλά». Έφτιαξε το κατά παραγγελία παντελόνι του και κάθισε σε μία από τις δύο πολυθρόνες μπροστά στο γραφείο μου. Το ντύσιμό του ήταν πιο επιδεικτικό από το δικό μου αλλά άψογο παρ' όλα αυτά. «Εξομαλύνουμε τις μεγαλύτερες διαφωνίες. Τώρα στρώνουμε ακόμη μερικούς όρους, αλλά πρέπει να είναι έτοιμη για να προχωρήσουμε την επόμενη βδομάδα».

«Ωραία».

«Λιγομίλητο σε βρίσκω», είπε ο Αράς. Μετά ρώτησε δήθεν αδιάφορα: «Είσαι να βρεθούμε το Σαββατοκύριακο;»

«Όχι, η Εύα μπορεί να θέλει να βγούμε. Σε αυτή την περίπτωση, θα προσπαθήσω να τη μεταπείσω».

Ο Αράς γέλασε. «Πρέπει να σ' το πω αυτό. Περίμενα ότι θα νοικοκυρευετείς κάποια στιγμή –όλοι το κάνουμε τελικά– αλλά νόμιζα ότι θα υπήρχε κάποια προειδοποίηση πριν».

«Το ίδιο κι εγώ». Αν και αυτό δεν ήταν απόλυτα αλήθεια. Στην πραγματικότητα, δεν περίμενα ποτέ να μοιραστώ τη ζωή μου με μια γυναίκα. Ήξερα πάντα ότι το παρελθόν μου επισκίαζε το παρόν μου, αλλά δεν έβλεπα καμιά ανάγκη να μοιραστώ το ιστορικό μου με κανέναν πριν εμφανιστεί η Εύα. Δεν μπορούσα να το αλλάξω, γιατί να το αναμασάω λοιπόν;

Σηκώθηκα και πήγα στον έναν από τους δύο τοίχους-τζαμαρίες του γραφείου μου και κοίταξα την πόλη που απλωνόταν μπροστά μου σε όλο της το μεγαλείο.

Τότε δεν ήξερα ότι υπήρχε η Εύα, φοβόμουν έστω και να ονειρευτώ ότι θα μπορούσα να βρω έναν άνθρωπο στον κόσμο που θα αγαπούσε και θα δεχόταν κάθε πλευρά μου.

Πώς ήταν δυνατό να τη βρήκα εδώ, στο Μανχάταν, στο ίδιο το κτίριο που είχα φτιάξει με μεγάλο ρίσκο, και παρά τις συνετές συμβουλές πολλών ειδικών; Είναι πολύ ακριβό, έλεγαν, και περιττό. Όμως ήθελα να γίνει γνωστό το όνομα Κρος με έναν άλλο τρόπο. Ο πατέρας μου είχε σύρει το όνομά μας στη

λάσπη. Εγώ το είχα ανεβάσει στα ύψη της πιο σημαντικής πόλης στον κόσμο.

«Δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι έχεις τέτοιες τάσεις», είπε ο Αράς πίσω μου. «Αν θυμάμαι καλά, χτύπησες δύο γυναίκες μαζί όταν το ρίξαμε έξω στη γιορτή της Σίνκο ντε Μάγιο*, και μερικές βδομάδες αργότερα μου λες να συντάξω ένα τρελό προγραμμαίο συμφωνητικό».

Κοίταξα την πόλη, εκμεταλλευόμενος αυτή τη σπάνια στιγμή ησυχίας για να απολαύσω την πανοραμική θέα που μου πρόσφερε το ύψος και η θέση του γραφείου μου στο Κτίριο Κρόσφαϊρ. «Με ξέρεις να καθυστερώ ποτέ στο κλείσιμο μιας συμφωνίας;»

«Άλλο πράγμα να επεκτείνεις το χαροφυλάκιό σου, κι άλλο να αλλάξεις όλη σου τη ζωή από τη μια μέρα στην άλλη». Γέλασε. «Λοιπόν, τι σχέδια έχεις για το Σαββατοκύριακο; Θα πας να απολαύσεις το καινούργιο σπίτι στην παραλία;»

«Εξαιρετική ιδέα». Αυτός ακριβώς ήταν ο στόχος μου, να πάω τη γυναίκα μου πίσω στο Άουτερ Μπανκς. Θα ήταν παράδεισος να την έχω όλη για τον εαυτό μου. Ήμουν πιο ευτυχισμένος όταν ήμουν μόνος μαζί της. Με αναζωογονούσε, με έκανε να απολαμβάνω τη ζωή με έναν τρόπο που δεν τον είχα ξανανιώσει.

Είχα φτιάξει την αυτοκρατορία μου με γνώμονα το παρελθόν. Τώρα, χάρη σ' αυτή, θα συνέχιζα να φτιάχνω για το μέλλον μας.

Χτύπησε το τηλέφωνο στο γραφείο μου. Ήταν ο Σκοτ στη γραμμή ένα. Πάτησα το κουμπί και ακούστηκε η φωνή του από την ανοιχτή ακρόαση. «Η Κορίν Ζιρού είναι στη ρεσεψιόν. Λέει ότι θέλει να σε δει για μερικά λεπτά για να σου δώσει κάτι. Είναι κάτι προσωπικό, και θέλει να το δώσει σε σένα τον ίδιο».

«Δεν αμφιβάλλω», πετάχτηκε ο Αράς. «Μπορεί να είναι κι άλλα λουλούδια».

* Γιορτή της 5ης Μαΐου: Επέτειος της νίκης του Μεξικάνικου Στρατού ενάντια στις γαλλικές δυνάμεις στη μάχη της Πουέμπλα την 5η Μαΐου του 1862. Στις Η.Π.Α. η ίδια μέρα έχει μια περαιτέρω αξία: τιμάται ο μεξικανο-αμερικάνικος πολιτισμός. (Σ.τ.Μ.)

Τον κάρφωσα με το βλέμμα. «Λάθος γυναίκα».

«Μακάρι και οι δικές μου λάθος γυναίκες να ήταν σαν την Κορίν».

«Συνέχισε να το σκέφτεσαι αυτό όσο θα πηγαίνεις στη ρεσεψιόν για να πάρεις ό,τι είναι αυτό που θέλει να μου δώσει».

Τα φρύδια του υψώθηκαν. «Σοβαρά; Θα θιχτεί άσχημα».

«Αν θέλει να μιλήσει, μπορεί να μιλήσει με τον δικηγόρο μου».

Σηκώθηκε και βγήκε από το γραφείο. «Έγινε, αφεντικό».

Κοίταξα το ρολόι. Πέντε παρά τέταρτο. «Σκοτ, είμαι σίγουρος ότι το άκουσες, αλλά για να είμαστε ξεκάθαροι, θα την αναλάβει ο Μαντάνι».

«Μάλιστα, κύριε Κρος».

Κοιτώντας μέσα από τον γυάλινο τοίχο που χώριζε το γραφείο μου από τον υπόλοιπο όροφο, είδα τον Αράς να στρίβει στη γωνία πηγαίνοντας προς την υποδοχή, και μετά έδωξα όλη την υπόθεση από το μυαλό μου. Σε λίγο θα ήταν εδώ η Εύα, κάτι που το περίμενα από το πρωί.

Φυσικά, δεν μπορούσαν να είναι τόσο εύκολα τα πράγματα.

Μερικές στιγμές αργότερα έπιασα με την άκρη του ματιού μου κάτι κόκκινο να κινείται και γυρίζοντας είδα την Κορίν να έρχεται φουριόζα προς το γραφείο μου με τον Αράς να τρέχει πίσω της. Το πιγούνι της υψώθηκε μόλις συναντήθηκε το βλέμμα μας. Το σφιγμένο χαμόγελό της πλάτυνε, και αυτό την έκανε από απλώς όμορφη εκπληκτική. Μπορούσα να τη θαυμάζω με τον τρόπο που θα θαύμαζα οτιδήποτε εκτός από την Εύα – αντικειμενικά και με απάθεια.

Τώρα που ήμουν παντρεμένος και ευτυχισμένος, καταλάβαινα πόσο φρικτό λάθος θα ήταν να είχα παντρευτεί την Κορίν. Ήταν ατυχές για όλους μας, πράγμα που εκείνη αρνιόταν να καταλάβει.

Σηκώθηκα κι έκανα τον γύρο του γραφείου μου. Με μια ματιά στον Αράς και τον Σκοτ τους έδωσα να καταλάβουν ότι δεν έπρεπε να επέμβουν. Αν η Κορίν ήθελε να μου μιλήσει πρόσωπο με πρόσωπο, θα της έδινα μια τελευταία ευκαιρία να φερθεί σωστά.

Μπήκε στο γραφείο μου με κόκκινες γόβες σπιλέτο. Το στράπλες φόρεμα που φορούσε είχε την ίδια απόχρωση με τα παπούτσια και τόνιζε τα ψηλά πόδια και το λευκό της δέρμα. Τα μαλλιά της ήταν λυτά και οι καστανές μπούκλες τους γλιστρούσαν γύρω από τους γυμνούς της ώμους. Ήταν το άκρο αντίθετο της Εύας, ένα ακόμη αντίτυπο κάθε άλλης γυναίκας που είχε περάσει από τη ζωή μου.

«Γκίντεον. Σίγουρα θα μπορείς να διαθέσεις λίγα λεπτά σε μια παλιά φίλη;»

Κάθισα στην άκρη του γραφείου μου και σταύρωσα τα χέρια. «Ναι, και θα έχω την ευγένεια να μην καλέσω την ασφάλεια του κτιρίου. Πες τι έχεις να πεις γρήγορα, Κορίν».

Χαμογέλασε, αλλά τα γαλαξοπράσινα μάτια της ήταν θλιμμένα.

Είχε ένα μικρό κόκκινο κουτί κάτω από τη μασχάλη της. Με πλησίασε και μου το έτεινε.

«Τι είναι;» ρώτησα χωρίς να απλώσω να το πάρω.

«Είναι οι φωτογραφίες που θα μπουν στο βιβλίο».

Ύψωσα τα φρύδια. Μετά σηκώθηκα από το γραφείο και πήρα το κουτί, σπρωγμένος από περιέργεια. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός αφότου ήμασταν μαζί, αλλά μετά βίας θυμόμουν τις λεπτομέρειες. Εκείνο που μου είχε απομείνει ήταν γενικές εντυπώσεις, μεγάλες στιγμές, και μεταμέλεια. Ήμουν τόσο νέος, με μια επικίνδυνη έλλειψη επίγνωσης.

Η Κορίν άφησε την τσάντα της στο γραφείο μου, φροντίζοντας να ακουμπήσει με το χέρι της το δικό μου. Ανήσυχος, πάτησα το κουμπί που έλεγχε τη διαφάνεια του γυάλινου τοίχου.

Αν ήθελε να στήσει παράσταση, θα φρόντιζα να μην έχει θεατές.

Βγάζοντας το καπάκι από το κουτί, είδα μια φωτογραφία. Η Κορίν κι εγώ αγκαλιασμένοι μπροστά σε ένα τζάκι. Το κεφάλι της ακουμπούσε στον ώμο μου, και το πρόσωπό της ήταν ανασηκωμένο περιμένοντας να τη φιλήσω στα χείλια.

Μου ήρθε αμέσως η ανάμνηση. Είχαμε κάνει ένα ημερήσιο

ταξίδι στο σπίτι ενός φίλου στο Χάμπτονς. Ο καιρός ήταν κρύος, το φθινόπωρο έδινε τη θέση του στον χειμώνα.

Στη φωτογραφία δείχναμε ευτυχισμένοι και ερωτευμένοι – και φαντάζομαι ότι, από μια άποψη, ήμασταν. Όμως είχα αρνηθεί την πρόσκλησή της να μείνω εκεί τη νύχτα, προς εμφανή απογοήτευση της Κορίν. Με τους εφιάλτες μου, δεν μπορούσα να κοιμηθώ δίπλα της. Και αν και ήξερα ότι ήθελε να τη γαμήσω, δεν μπορούσα να το κάνω ούτε αυτό, γιατί το δωμάτιο του ξενοδοχείου που είχα ειδικά γι' αυτό τον σκοπό ήταν πολλά χιλιόμετρα μακριά.

Τόσο πολλά προβλήματα. Τόσο πολλά ψέματα και υπεκφυγές.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι άφησα το παρελθόν να φύγει. «Η Εύα κι εγώ παντρευτήκαμε πριν από έναν μήνα».

Πάγωσε.

Άφησα το κουτί στο γραφείο, πήρα το κινητό μου και της έδειξα τη φωτογραφία που είχα για φόντο στην οθόνη μου – η Εύα κι εγώ να ανταλλάσσουμε το φιλί που σφράγισε τους γαμήλιους όρκους μας.

Η Κορίν γύρισε αλλού. Μετά πήρε το κουτί, παραμέρισε τις πρώτες φωτογραφίες, κι έβγαλε από μέσα μία που μας έδειχνε στην παραλία.

Εγώ στεκόμουν μέσα στη θάλασσα, με το νερό να μου φτάνει ως τη μέση. Η Κορίν ήταν τυλιγμένη γύρω μου από μπροστά, τα πόδια της πλεγμένα γύρω από τη μέση μου, τα μπράτσα της περασμένα πάνω από τους ώμους μου, και τα χέρια της στα μαλλιά μου. Είχε ριγμένο το κεφάλι πίσω, και ακτινοβολούσε χαρά. Την κρατούσα με δύναμη, και την κοίταζα. Στο πρόσωπό μου έβλεπα ευγνωμοσύνη και απορία. Στοργή. Επιθυμία. Οι ξένοι θα την έβλεπαν και θα νόμιζαν ότι ήταν αγάπη.

Και αυτός ήταν ο στόχος της Κορίν. Αρνιόμουν ότι είχα αγαπήσει ποτέ καμιά γυναίκα πριν την Εύα, και αυτό ήταν η αλήθεια. Η Κορίν ήταν αποφασισμένη να αποδείξει πως έκανα λάθος, και να το κάνει με όσο πιο δημόσιο τρόπο μπορούσε.

Σκυμμένη μπροστά, κοίταξε τη φωτογραφία, και μετά εμένα. Η προσμονή της ήταν απτή, λες και περίμενε ότι θα μου έρθει κά-

ποια συνταρακτική επιφοίτηση. Έπαιξε με το κολιέ της και είδα ότι ήταν ένα που της είχα χαρίσει εγώ, μια μικρή χρυσή καρδιά σε μια απλή αλυσίδα.

Για όνομα του Θεού. Δε θυμόμουν καν ποιος είχε τραβήξει τη φωτογραφία ή πού ήμασταν, και, σε τελική ανάλυση, δεν είχε σημασία.

«Τι περιμένεις ότι θα αποδείξουν αυτές οι φωτογραφίες, Κορίν; Βγαίναμε για ένα διάστημα, μετά η σχέση μας πήρε τέλος. Εσύ παντρεύτηκες, και τώρα παντρεύτηκα κι εγώ. Δεν έχει απομείνει τίποτα».

«Τότε γιατί αναστατώνεσαι έτσι; Δεν είσαι αδιάφορος, Γκίντεον».

«Όχι, είμαι εκνευρισμένος. Αυτές οι φωτογραφίες απλώς με κάνουν να εκτιμώ ακόμη περισσότερο αυτό που έχω με την Εύα. Και η γνώση ότι θα την πληγώσουν σίγουρα δε με κάνει να νοσταλγώ το παρελθόν. Αυτό είναι το τελευταίο μας αντίο, Κορίν». Την κοίταξα στα μάτια, φροντίζοντας να δει την αποφασιστικότητά μου. «Αν ξανάρθεις εδώ, η ασφάλεια δε θα σε αφήσει να περάσεις».

«Δε θα ξανάρθω. Θα πρέπει εσύ να...»

Άκουσα το τηλέφωνο να χτυπά και το σήκωσα. «Ναι;»

«Ήρθε η μς Τραμέλ».

Έσκυψα πάνω από το γραφείο και πάτησα το κουμπί που άνοιγε την πόρτα. Μια στιγμή αργότερα μπήκε μέσα η Εύα.

Θα ερχόταν ποτέ η μέρα που θα την έβλεπα και δε θα ένιωθα τη γη να σείεται κάτω από τα πόδια μου;

Σταμάτησε ξαφνικά, δίνοντάς μου την ευκαιρία να απολαύσω την εικόνα της. Η Εύα ήταν φυσική ξανθιά, με τα μαλλιά της να πλαισιώνουν ένα ντελικάτο πρόσωπο και να τονίζουν τα θυελλώδη γκριζα μάτια της, που θα μπορούσα να τα κοιτάζω για ώρες – και ήταν κάτι που το είχα κάνει. Ήταν μικροκαμωμένη αλλά με επικίνδυνες καμπύλες, το κορμί της υπέροχα απαλό για να κυλιέσαι μαζί της στο κρεβάτι.

Θα μπορούσα να τη χαρακτηρίσω αγγελικά όμορφη, αν δεν

ξεχειλίξε από μια αισθησιακότητα που πάντα με έκανε να λαχταρώ να κάνω άγριο σεξ μαζί της.

Εντελώς αυθόρμητα, το μυαλό μου γέμισε από την ανάμνηση της μυρωδιάς της και την αίσθηση του κορμιού της στα χέρια μου. Εκείνο το βραχνό γέλιο που μου έδινε πηγαία χαρά κι εκείνο τον φλογερό οξύθυμο χαρακτήρα που με ταρακουνούσε. Τα πάντα μέσα μου πάλλονταν από ζωή, ένα ξέσπασμα ενέργειας και επίγνωσης που το ένιωθα μόνο όταν ήμουν μαζί της.

Η Κορίν μίλησε πρώτη. «Γεια σου, Εύα».

Αγρίεψα. Η παρόρμηση να προστατέψω το πιο πολύτιμο πράγμα στη ζωή μου έσβησε κάθε άλλη σκέψη.

Σηκώθηκα, πέταξα τη φωτογραφία μέσα στο κουτί και πήγα στη γυναίκα μου. Σε σύγκριση με την Κορίν, ήταν ντυμένη σεμνά, με μια μαύρη φούστα με λεπτή ρίγα και μια αμάνικη μεταξωτή μπλούζα που ιριδίξε σαν μαργαριτάρι. Το φούντωμα που αισθάνθηκα ήταν όλη η απόδειξη που χρειαζόμουν για το ποια γυναίκα ήταν πιο σέξι.

Η Εύα. Τώρα και για πάντα.

Η έλξη που ένιωσα με έκανε να διασχίσω το δωμάτιο με μεγάλες, γρήγορες δρασκελιές.

Αγγελέ μου.

Δεν είπα τη λέξη δυνατά, δεν ήθελα να την ακούσει η Κορίν, είδα όμως ότι η Εύα την ένιωσε. Έπιασα το χέρι της και αισθάνθηκα μια ανατριχίλα βαθιάς αναγνώρισης που με έκανε να της το σφίξω πιο δυνατά.

Κοίταξε δίπλα μου τη γυναίκα που δεν ήταν αντίζηλός της. «Κορίν».

Δε γύρισα να κοιτάξω.

«Πρέπει να φύγω», είπε η Κορίν πίσω μου. «Αυτά τα αντίγραφα είναι για σένα, Γκίντεον».

Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από την Εύα και μίλησα πάνω από τον ώμο μου. «Πάρ' τα μαζί σου. Δεν τα θέλω».

«Θα 'πρεπε να δεις και τις υπόλοιπες», μου απάντησε πλησιαζοντας.

«Γιατί;» Ενοχλημένος, κοίταξα την Κορίν όταν σταμάτησε δίπλα μας. «Αν θελήσω ποτέ να τις δω, θα μπορώ πάντα να ξεφυλλίσω το βιβλίο σου».

Το χαμόγελό της έγινε πιο σφιχτό. «Γεια σου, Εύα. Γκίντεον».

Καθώς έφευγε, έκανα άλλο ένα βήμα προς τη γυναίκα μου, κλείνοντας τη λίγη απόσταση που είχε μείνει ανάμεσά μας. Έπιασα και το άλλο χέρι της κι έγειρα από πάνω της για να ρουφήξω το άρωμά της. Μια ηρεμία απλώθηκε μέσα μου.

«Χαίρομαι που ήρθες», ψιθύρισα με το στόμα μου στο μέτωπό της. Χρειαζόμουν κάθε δυνατή σύνδεση μαζί της. «Μου λείπεις τόσο πολύ».

Έκλεισε τα μάτια της κι έγειρε πάνω μου μ' έναν αναστεναγμό.

Αισθάνθηκα κάποια ένταση ακόμη μέσα της και της έσφιξα τα χέρια. «Είσαι καλά;»

«Ναι. Είμαι εντάξει. Απλώς δεν περίμενα να τη δω».

«Ούτε κι εγώ». Όσο κι αν δεν ήθελα να ξεκολλήσω από πάνω της, με ανάγκασε η σκέψη των φωτογραφιών.

Πήγα στο γραφείο μου, έβαλα πάλι το σκέπασμα στο κουτί, και το πέταξα όλο μαζί στο καλάθι των αχρήστων.

«Παραιτήθηκα από τη δουλειά μου», μου είπε. «Αύριο είναι η τελευταία μου μέρα».

Πάντα ήθελα να πάρει αυτή την απόφαση. Πίστευα ότι ήταν το καλύτερο και πιο ασφαλές βήμα γι' αυτή. Όμως ήξερα πόσο δύσκολη πρέπει να ήταν. Η Εύα αγαπούσε τη δουλειά της και τους συναδέλφους της.

Ήξερα πόσο καλά με διάβαζε, έτσι κράτησα τον τόνο μου ουδέτερο. «Ναι;»

«Ναι».

Την κοίταξα καλά καλά. «Και τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα;»

«Έχω να διοργανώσω έναν γάμο».

«Α». Χαμογέλασα. Επί μέρες φοβόμουν ότι το είχε μετανιώσει και ήθελε να χωρίσουμε, έτσι ήταν ανακούφιση να το ακούω αυτό. «Χαίρομαι».

Της έκανα νόημα με το δάχτυλο να πλησιάσει.

«Έλα κι εσύ στα μισά», μου απάντησε με τα μάτια της να ασπράφτουν προκλητικά.

Πώς μπορούσα να αντισταθώ; Συναντηθήκαμε στη μέση του δωματίου.

Γι' αυτό θα ξεπερνούσαμε αυτό το εμπόδιο και κάθε άλλο που θα αντιμετωπίζαμε: θα συναντούσαμε πάντα ο ένας τον άλλο στα μισά.

Δε θα ήταν ποτέ η πειθήνια γυναίκα που ήθελε για μένα ο φίλος μου ο Αρνόλντο Ρίτσι. Η Εύα ήταν πολύ ανεξάρτητη, πολύ ατίθαση για κάτι τέτοιο. Και ήταν τρομερά ζηλιάρα. Ήταν απαιτητική και ξεροκέφαλη και μου πήγαινε κόντρα μόνο και μόνο για να με τρελάνει.

Όμως αυτές οι προστριβές λειτουργούσαν με έναν τρόπο που δε θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ποτέ με οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, γιατί η Εύα ήταν φτιαγμένη για μένα. Αυτό το πίστευα όσο τίποτε άλλο.

«Το θέλεις αυτό;» τη ρώτησα σιγά, κοιτώντας ερευνητικά το πρόσωπό της, αναζητώντας την απάντηση.

«Αυτό που θέλω είσαι εσύ. Τα υπόλοιπα είναι απλώς λεπτομέρειες».

Το στόμα μου στέγνωσε ξαφνικά και η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρήγορα. Όταν σήκωσε το χέρι της για να σπρώξει πίσω τα μαλλιά μου, της έπιασα τον καρπό και κόλλησα την παλάμη της στο μάγουλό μου. Τα μάτια μου έκλεισαν καθώς ρουφούσα το άγγιγμά της.

Η τελευταία εφιαλτική βδομάδα είχε χαθεί. Οι μέρες που περάσαμε χώρια, οι ώρες της σιωπής, ο αφόρητος φόβος... Όλη μέρα σήμερα μου έδειχνε ότι ήταν έτοιμη να προχωρήσει, ότι είχα κάνει τη σωστή επιλογή όταν αποφάσισα να μιλήσω στον δόκτορα Πίτερσεν. Να μιλήσω σ' αυτή.

Όχι μόνο δεν το έβαλε στα πόδια, αντίθετα, με ήθελε ακόμη πιο πολύ. Και μετά έλεγε για μένα ότι είμαι υπέροχος...

Η Εύα αναστέναξε κι αισθάνθηκα τα τελευταία υπολείμματα της έντασης να φεύγουν από μέσα της. Στεκόμαστε εκεί νιώ-

θοντας να ξανασυνδεόμαστε μεταξύ μας, παίρνοντας τη δύναμη που χρειαζόμαστε. Με συγκλόνισε ως τα βάθη μου η γνώση ότι μπορούσα να της δώσω κάποια γαλήνη.

Και τι μου είχε δώσει εκείνη;

Τα πάντα.

Ο τρόπος που φωτίστηκε το πρόσωπο του Άγκους όταν βγήκε η Εύα από το Κτίριο Κρόσφαϊρ με συγκίνησε με τρόπους που δε θα μπορούσα να εξηγήσω ποτέ. Ο Άγκους Μακλέοντ ήταν λιγομίλητος λόγω χαρακτήρα και εκπαίδευσης. Σπάνια έδειχνε κάποιο συναίσθημα, αλλά έκανε εξαίρεση για την Εύα.

Ή, αλλιώς, δεν μπορούσε να κρατηθεί μαζί της. Τον καταλάβαινα απόλυτα.

«Άγκους». Η Εύα του άστραψε ένα φωτεινό, ανοιχτό χαμόγελο. «Είσαι ιδιαίτερα κομψός σήμερα».

Είδα τον άνθρωπο που αγαπούσα σαν πατέρα να αγγίζει το πηλήκιο του σοφέρ και να της χαμογελά με μια διασκεδαστική αμηχανία.

Μετά την αυτοκτονία του πατέρα μου, όλη η ζωή μου γύρισε τα πάνω κάτω. Στα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν, το μοναδικό σημείο σταθερότητας ήταν ο Άγκους, ένας άνθρωπος που είχε προσληφθεί ως σοφέρ και σωματοφύλακας, αλλά που αποδείχτηκε σωτήρας. Όταν ένιωθα απομονωμένος και προδομένος, όταν ακόμη και η ίδια η μητέρα μου αρνιόταν να πιστέψει ότι ο θεραπευτής που υποτίθεται ότι με βοηθούσε να προσαρμοστώ με είχε βιάσει επανειλημμένα, ο Άγκους ήταν εκείνος που με στήριξε. Δε με αμφισβήτησε ποτέ. Και όταν έκανα μια νέα αρχή μόνος μου, ήρθε μαζί μου.

Καθώς το λεπτό καλλίγραμμο πόδι της γυναίκας μου χανόταν στο πίσω κάθισμα της Μπέντλεϊ, ο Άγκους μου είπε: «Ας μην τα κάνουμε θάλασσα αυτή τη φορά, μικρέ».

Χαμογέλασα μελαγχολικά. «Ευχαριστώ για την ψήφο εμπιστοσύνης».

Μπήκα μέσα και κάθισα δίπλα στην Εύα, ενώ ο Άνγκους έκα-
νε τον γύρο του αυτοκινήτου για να καθίσει στη θέση του οδηγού.
Έβαλα το χέρι μου στον μηρό της και περίμενα να με κοιτάξει.
«Θέλω να σε πάω στο παραλιακό σπίτι αυτό το Σαββατοκύριακο».

Η Εύα κράτησε την ανάσα της για μια στιγμή και μετά την
άφησε ξεφυσώντας. «Η μαμά μου μας κάλεσε στο Γουέσπορτ.
Ο Στάντον κάλεσε και τον ανιψιό του, τον Μάρτιν, και το κορί-
τσι του, τη Λέισι – είναι συγγάτοικος της Μεγκούμι, δεν ξέρω αν
το θυμάσαι... Και θα είναι εκεί και ο Κάρι, φυσικά. Τέλος πά-
ντων, της είπα ότι θα πάμε».

Παλεύοντας με την απογοήτευσή μου, άρχισα να εξετάζω τι
λύσεις είχα.

«Θέλω να κάνουμε κάποια πράγματα οικογενειακά», συνέ-
χισε η Εύα. «Επιπλέον, η μαμά θέλει να μιλήσουμε για ένα σχέ-
διο που έχω».

Την άκουσα καθώς μου αφηγήθηκε τη συζήτηση που είχαν το
μεσημέρι με τη Μόνικα.

Η Εύα με κοίταζε εξεταστικά καθώς τελείωνε. «Μου είπε
ότι δε θα σου άρεσε η ιδέα, όμως εσύ το έχεις ξανακάνει αυτό,
να χρησιμοποιήσεις τους παπαράτσι για τους σκοπούς σου, τότε
που με βούτηξες στο πεζοδρόμιο και με φίλησες μέχρι που έχασα
τον μπούσουλα. Ήθελες να κυκλοφορήσει αυτή η φωτογραφία».

«Ναι, αλλά τότε απλώς παρουσιάστηκε η ευκαιρία από μό-
νη της, δεν την επεδίωξα εγώ. Η μητέρα σου έχει δίκιο, υπάρ-
χει μια διαφορά».

Είδα τα χείλια της να σφίγγονται και αναθεώρησα την τα-
κτική μου. Ήθελα να συμμετέχει ενεργά παντού, κι αυτό σή-
μαινε ότι έπρεπε να την ενθαρρύνω, όχι να της βάζω εμπόδια.
«Όμως έχεις κι εσύ δίκιο, άγγελέ μου. Αν υπάρχει ακροατήριο
για το βιβλίο της Κορίν, τότε υπάρχει ένα κενό στην αγορά που
ζητάει τέτοιες πληροφορίες, και είναι προτιμότερο να το καλύ-
ψουμε εμείς».

Το χαμόγελο που μου άστραψε ήταν ανταμοιβή από μόνο του.

«Σκεφτόμουν ότι θα μπορούσαμε να ζητήσουμε από τον Κά-

ρι να πάρει μερικές φυσικές φωτογραφίες μας από το Σαββατοκύριακο», είπε. «Κάποιες προσωπικές και καθημερινές στιγμές αντί για στημένες φωτογραφίες στο κόκκινο χαλί. Μπορούμε να πουλήσουμε αυτές που μας αρέσουν πιο πολύ στα μέσα ενημέρωσης και να δωρίσουμε τα χρήματα στο Κρόσσοουντς».

Το Κρόσσοουντς, το φιλανθρωπικό ίδρυμα που είχα φτιάξει, είχε άφθονη χρηματοδότηση, αλλά καταλάβαινα ότι αυτά τα χρήματα ήταν απλώς ένα δευτερεύον όφελος από το σχέδιο που είχα καταστρώσει η Εύα για να μειώσει τον αντίκτυπο από το αποκαλυπτικό βιβλίο της Κορίν. Και επειδή στενοχωριόμουν για τον πόνο που θα προκαλούσε αυτή η κατάσταση στη γυναίκα μου, θα της συμπαραστεκόμουν με όποιον τρόπο μπορούσα. Όμως αυτό δε σήμαινε ότι δε θα πάλευα για να περάσω ένα Σαββατοκύριακο μόνος μαζί της.

«Μπορούμε να πάμε αυθημερόν», είπα, αρχίζοντας τη διαπραγμάτευση από την πιο ακραία λύση ώστε να έχω περιθώρια υποχώρησης. «Να μείνουμε Παρασκευή βράδυ και Σάββατο πρωί στη Βόρεια Καρολίνα, και την Κυριακή στο Γουέστπορτ».

«Να πάμε από τη Βόρεια Καρολίνα στο Κονέκτικατ και μετά να γυρίσουμε στο Μανχάταν την ίδια μέρα; Είσαι τρελός;»

«Από Παρασκευή βράδυ μέχρι Σάββατο βράδυ, τότε».

«Δεν μπορούμε να είμαστε συνέχεια μόνι, Γκίντεον», μου είπε μαλακά, βάζοντας το χέρι της πάνω στο δικό μου. «Πρέπει να ακολουθήσουμε τη συμβουλή του δόκτορα Πίτερσεν για λίγο. Νομίζω ότι πρέπει να περάσουμε ένα διάστημα βγαίνοντας απλώς ραντεβού, κυκλοφορώντας δημόσια, για να βρούμε τρόπους να αντιμετωπίσουμε τα... προβλήματα χωρίς να χρησιμοποιούμε το σεξ σαν δεκανίκι».

Την κοίταξα άναυδος. «Δεν είναι δυνατόν να μου λες ότι δε θα κάνουμε σεξ».

«Μόνο μέχρι να παντρευτούμε. Δε θα είναι...»

«Εύα, είμαστε ήδη παντρεμένοι. Δε γίνεται να μου ζητάς να κρατάω τα χέρια μου μακριά σου».

«Σ' το ζητάω».

«Όχι».

Το στόμα της συσπάστηκε. «Δεν μπορείς να λες όχι».

«Εσύ δεν μπορείς να λες όχι», της απάντησα. Η καρδιά μου είχε αρχίσει να χτυπάει δυνατά, οι παλάμες μου είχαν ιδρώσει, οι πρώτες ενδείξεις πανικού. Ήταν παράλογο, εξοργιστικό. «Με θέλεις όσο σε θέλω κι εγώ».

Άγγιξε το πρόσωπό μου. «Μερικές φορές νομίζω ότι σε θέλω περισσότερο, και δε με πειράζει αυτό. Όμως ο δόκτωρ Πίτερσεν έχει δίκιο. Προχωρήσαμε τόσο γρήγορα που χτυπάμε στα σαμαράκια του δρόμου με διακόσια χιλιόμετρα την ώρα. Νιώθω ότι έχουμε στη διάθεσή μας αυτό το μικρό χρονικό διάστημα για να επιβραδύνουμε λίγο τον ρυθμό μας. Μόνο για μερικές βδομάδες, μέχρι τον γάμο».

«Μερικές βδομάδες; Χριστέ μου, Εύα». Τραβήχτηκα μακριά της και πέρασα το χέρι μέσα από τα μαλλιά μου. Γύρισα και κοίταξα από το παράθυρο. Το μυαλό μου έτρεχε. Τι σήμαινε αυτό; Γιατί μου το ζητούσε;

Πώς διάβολο θα της άλλαζα γνώμη;

Την αισθάνθηκα να πλησιάζει γλιστρώντας στο κάθισμα και να κουλουριάζεται δίπλα μου.

Η φωνή της έγινε ψιθυριστή. «Εσύ δεν είχες μιλήσει για τα οφέλη της μη άμεσης ικανοποίησης;»

Της έριξα μια ματιά. «Ναι, και θυμάσαι πόσο καλά πήγε αυτό».

Εκείνη η νύχτα ήταν ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που είχα κάνει στη σχέση μας. Η βραδιά είχε αρχίσει τόσο ωραία, και μετά εμφανίστηκε απρόσμενα η Κορίν και τα κατέστρεψε όλα, προκαλώντας έναν από τους χειρότερους καβγάδες που είχαμε ποτέ με την Εύα – έναν καβγά που έγινε ακόμη πιο σκληρός από την ασυγκράτητη σεξουαλική ένταση που είχα υποδαυλίζει σκοπίμα καθυστερώντας την ικανοποίησή της.

«Ήμασταν διαφορετικοί άνθρωποι τότε». Η Εύα τραβήχτηκε πίσω και με κοίταξε με τα γκρίζα μάτια της. «Δεν είσαι ο ίδιος άντρας που με αγνόησες σε κείνο το γεύμα».

«Δε σε αγνόησα».

«Κι εγώ δεν είμαι η ίδια γυναίκα», συνέχισε αυτή. «Ναι, όταν είδα την Κορίν σήμερα με κατέλαβε μια κάποια ένταση, αλλά το ξέρω ότι δεν είναι απειλή. Το ξέρω ότι είσαι αφοσιωμένος στη σχέση μας... Και οι δύο είμαστε αφοσιωμένοι. Γι' αυτό μπορούμε να το κάνουμε αυτό».

Ξάπλωσα πιο πίσω στο κάθισμα ανοίγοντας πιο πολύ τα πόδια μου. «Δεν θέλω να το κάνω».

«Ούτε κι εγώ θέλω. Αλλά νομίζω ότι είναι καλή ιδέα». Το στόμα της μαλάκωσε από ένα χαμόγελο. «Είναι παλιομοδίτικο και ρομαντικό να περιμένεις μέχρι τη νύχτα του γάμου μας. Σκέψου πόσο καυτό θα είναι το σεξ όταν το κάνουμε».

«Εύα, δε χρειάζεται να γίνει ακόμη πιο καυτή η σεξουαλική ζωή μας».

«Το σεξ πρέπει να είναι κάτι που το κάνουμε επειδή το απολαμβάνουμε, όχι επειδή στηριζόμαστε σ' αυτό για να μας κρατήσει μαζί».

«Είναι και τα δύο, και δεν είναι κακό αυτό». Ήταν σαν να μου είχε ζητήσει να μην τρώω, κάτι στο οποίο θα συμφωνούσα πιο εύκολα αν είχα να διαλέξω.

«Γκίντεον... έχουμε μια εκπληκτική σχέση οι δυο μας. Αξίζει τον κόπο η προσπάθεια για να της βάλουμε γερά θεμέλια από όλες τις απόψεις».

Έκανα ένα αρνητικό νεύμα. Με τσάντιζε που με είχε πιάσει άγχος. Ήταν μια απώλεια ελέγχου και δεν το άντεχα αυτό με την Εύα. Δεν ήταν καν αυτό που χρειαζόταν η ίδια.

Έσκυψα μπροστά κι έφερα το στόμα μου στο αυτί της. «Άγγελέ μου, αν δε σου λείπει η αίσθηση του πούτσου μου μέσα σου, πρέπει να σου το κάνω πιο συχνά, όχι πιο αραιά».

Το ρίγος της με έκανε να χαμογελάσω μέσα μου. Παρ' όλα αυτά, μου ψιθύρισε: «Σε παρακαλώ, προσπάθησε. Για μένα».

«Γαμώτο». Έπεσα πίσω στο κάθισμά μου. Όσο κι αν ήθελα να της πω όχι, δεν μπορούσα. Ούτε καν γι' αυτό. «Να πάρει».

«Μη θυμώνεις. Δε θα σ' το ζητούσα αν δεν το θεωρούσα σημαντικό. Και είναι τόσο μικρό διάστημα».

«Εύα, πέντε λεπτά θα ήταν μικρό διάστημα. Εσύ μιλάς για βδομάδες».

«Μωρό μου...» Γέλασε σιγανά. «Έχεις μουτρώσει, και είναι τόσο αξιολάτρευτο». Έσκυψε μπροστά και κόλλησε τα χείλια της στο μάγουλό μου. «Και πραγματικά κολακευτικό. Σ' ευχαριστώ».

Τα μάτια μου στένεψαν. «Δεν πρόκειται να σου το κάνω εύκολο».

Κατέβασε τα δάχτυλά της πάνω στη γραβάτα μου. «Φυσικά όχι. Θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε διασκεδαστικό. Μια πρόκληση. Να δούμε ποιος θα σπάσει πρώτος».

«Εγώ θα σπάσω πρώτος», μουρμούρισα. «Δεν έχω κανένα κίνητρο να νικήσω σε έναν τέτοιο διαγωνισμό».

«Δεν είμαι εγώ αρκετό κίνητρο; Τυλιγμένη με μια κορδέλα και τίποτε άλλο, το δώρο σου για τα γενέθλιά σου;»

Την αγριοκοίταξα. Τίποτα δεν μπορούσε να το κάνει πιο υποφερτό αυτό που μου ζητούσε. Ακόμη και η σκέψη να πετάγεται μέσα από ένα τεράστιο κέικ γυμνή δε θα βοηθούσε καθόλου τα πράγματα. «Τι σχέση έχουν τα γενέθλιά μου με όλα αυτά;»

Η Εύα με θάμπωσε με το λαμπερό της χαμόγελο, πράγμα που με έκανε να τη θέλω ακόμη πιο πολύ. Ήταν πάντα φωτεινή και ξεστή, αλλά όταν την είχα από κάτω μου, να σφαδάζει από ηδονή και να βογκάει, ζητώντας να τη γαμήσω πιο άγρια... πιο βαθιά...

«Τότε θα παντρευτούμε».

Μου πήρε μια δυο στιγμές για να το καταλάβω αυτό έτσι όπως είχα θολώσει από τον πόθο. «Δεν το ήξερα αυτό».

«Ούτε εγώ το ήξερα, σήμερα το σκέφτηκα. Στο τελευταίο μου διάλειμμα, κοίταξα στο Ίντερνετ για να δω αν συμβαίνει τίποτα τον Σεπτέμβριο ή τον Οκτώβριο που θα 'πρεπε να το λάβω υπόψη μου πριν ορίσω ημερομηνία. Αφού θα παντρευτούμε στην παρλιά, δε θέλουμε να κάνει πολύ κρύο, έτσι πρέπει να το κάνουμε αυτό τον μήνα ή τον επόμενο».

«Ευτυχώς που 'ρχεται χειμώνας, δηλαδή», γκρίνιαξα.

«Σεξομανή. Τέλος πάντων... Πήρα μια ειδοποίηση Google για σένα...»

«Τις έχεις ακόμη τις ειδοποιήσεις Google;»

«...και είχε μια ανάρτηση για μας σε μια ιστοσελίδα θαυμάτων. Ήταν...»

«Ιστοσελίδα θαυμαστών;»

«Ναι. Υπάρχουν ολόκληροι ιστότοποι και μπλογκ αφιερωμένοι σε σένα. Τι φοράς, με ποια βγαίνεις, σε ποιες εκδηλώσεις πηγαίνεις».

«Χριστέ μου».

«Αυτή που κοιτάξα είχε όλα τα στοιχεία σου: ύψος, βάρος, χρώμα ματιών, ημερομηνία γέννησης... Τα πάντα. Για να είμαι ειλικρινής, φρικάρισα λίγο που κάποιος τελείως ξένος ήξερε για σένα λεπτομέρειες που δεν τις ήξερα εγώ, κι αυτός είναι άλλος ένας λόγος που με κάνει να πιστεύω ότι για ένα διάστημα πρέπει απλώς να βγαίνουμε και να μιλάμε περισσότερο...»

«Μπορώ να σου απαγγέλλω όλα τα προσωπικά μου στοιχεία ενώ γαμιόμαστε. Ορίστε, λύθηκε το πρόβλημα».

Έβαλε τα γέλια. «Με σκοτώνεις τώρα. Τέλος πάντων όμως, είναι καλή ιδέα να κάνουμε τον γάμο στα γενέθλιά σου, δε συμφωνείς; Έτσι δε θα ξεχάσουμε ποτέ την επέτειό μας».

«Η επέτειός μας είναι στις 11 Αυγούστου», της υπενθύμισα ξερά.

«Θα έχουμε δύο για να το γιορτάζουμε». Πέρασε το χέρι της μέσα από τα μαλλιά μου, επιταχύνοντας τον σφυγμό μου. «Ή ακόμη καλύτερα, θα το γιορτάζουμε συνέχεια, από τη μία ημερομηνία μέχρι την άλλη».

Από τις 11 Αυγούστου μέχρι τις 22 Σεπτεμβρίου – ενάμιση μήνας σχεδόν. Αυτή η σκέψη ήταν σχεδόν αρκετή για να κάνει τις επόμενες βδομάδες υποφερτές.

«Εύα. Γκίντεον». Ο δόκτωρ Λάιλ Πίτερσεν σηκώθηκε και χαμογέλασε μόλις μπήκαμε στο γραφείο του. Ήταν ψηλός, και το βλέμμα του χαμήλωσε αισθητά για να κοιτάξει τα πιασμένα χέρια μας. «Δείχνετε καλά και οι δύο».

«Νιώθω καλά», είπε η Εύα. Ακούστηκε δυνατή και σίγουρη. Εγώ δε μίλησα, μόνο άπλωσα το χέρι και του έσφιξα το δικό του.

Ο καλός μας γιατρός ήξερε πλέον για μένα πράγματα που ήλπιζα να μην τα μάθαινε ποτέ κανείς. Γι' αυτό τον λόγο δεν ένιωθα τελείως άνετα μαζί του, παρότι το ηρεμιστικό μείγμα από τα ουδέτερα χρώματα και τα άνετα έπιπλα του γραφείου του. Και ο ίδιος ο δόκτωρ Πίτερσεν είχε άνετη συμπεριφορά, έδειχνε συμφιλωμένος με τον εαυτό του. Τα περιποιημένα γκριζα μαλλιά του μαλάκωναν αρκετά το πρόσωπό του, αλλά δεν μπορούσαν να κρύψουν το πόσο έξυπνο και διεισδυτικό ήταν το βλέμμα του.

Ήταν δύσκολο για μένα να είμαι αναγκασμένος να στηριχτώ σε κάποιον που ήξερε τόσα πολλά για μένα, αλλά ήταν κάτι που το αντιμετώπιζα όσο καλύτερα μπορούσα γιατί δε γινόταν αλλιώς – ο δόκτωρ Πίτερσεν ήταν ένα καθοριστικός παίκτης στον γάμο μου.

Η Εύα κι εγώ καθίσαμε στον καναπέ, ενώ ο δόκτωρ Πίτερσεν βολεύτηκε στη συνηθισμένη του πολυθρόνα. Άφησε το τάμπλετ και τη γραφίδα πάνω στο μπράτσο και μας κοίταξε εξεταστικά με τα διαπεραστικά σκούρα μπλε μάτια του.

«Γκίντεον», είπε, «πες μου τι έγινε από τότε που σε είδα την Τρίτη».

Ξάπλωσα πιο αναπαυτικά και μπήκα κατευθείαν στην ουσία. «Η Εύα αποφάσισε να ακολουθήσει τη συμβουλή σου να απέχουμε από το σεξ μέχρι να παντρευτούμε δημόσια».

Ακούστηκε ένα σιγανό, βραχνό γέλιο από την Εύα, που έγειρε πάνω μου αγκαλιάζοντας το χέρι μου. «Άκουσες τον επικριτικό του τόνο;» είπε στον γιατρό. «Εσύ φταις που δε θα έχει καθόλου κοκό για δυο βδομάδες».

«Είναι παραπάνω από δυο βδομάδες», είπα.

«Αλλά λιγότερες από τρεις», μου απάντησε. Χαμογέλασε στον δόκτορα Πίτερσεν. «Έπρεπε να το περιμένω ότι θα θέσει αυτό το θέμα πρώτο».

«Εσύ με τι θα άρχιζες, Εύα;» τη ρώτησε.

«Χτες βράδυ ο Γκίντεον μου είπε τις λεπτομέρειες του εφιάλτη του». Μου έριξε μια ματιά. «Αυτό ήταν τεράστιο βήμα. Ήταν ένα πολύ σημαντικό σημείο καμπής για μας».

Η αγάπη φαινόταν ολοκάθαρα στα μάτια της καθώς μιλούσε, όπως και η ευγνωμοσύνη και η ελπίδα. Σφίχτηκε ο λαιμός μου. Όταν της μίλησα για όλα αυτά τα αρρωστημένα πράγματα στο μυαλό μου, ήταν το πιο δύσκολο πράγμα που έκανα ποτέ –ακόμη και το να πω στον δόκτορα Πίτερσεν για τον Χιου ήταν πιο εύκολο– όμως τελικά άξιζε τον κόπο μόνο και μόνο για να δω αυτή την έκφραση στο πρόσωπό της.

Τα πιο άσχημα πράγματα που κρύβαμε μέσα μας μας έφερναν πιο κοντά. Ήταν τρελό και υπέροχο μαζί. Τράβηξα το χέρι της πάνω στα πόδια μου και το έπιασα και με τα δύο δικά μου. Ένιωθα την ίδια αγάπη, ευγνωμοσύνη και ελπίδα που ένιωθε αυτή.

Ο δόκτωρ Πίτερσεν πήρε το τάμπλετ από δίπλα του. «Πολύς αποκαλύψεις από σένα αυτή τη βδομάδα, Γκίντεον. Τι τις προκάλεσε;»

«Ξέρεις».

«Η Εύα έπαψε να σε βλέπει».

«Και να μου μιλάει».

Κοίταξε την Εύα. «Το έκανες επειδή ο Γκίντεον προσέλαβε τον προϊστάμενό σου από την εταιρεία όπου δουλεύεις;»

«Αυτό ήταν ο καταλύτης», συμφώνησε η Εύα, «αλλά τα πράγματα συσσωρεύονταν από καιρό και πλησίαζαν σε ένα σημείο θραύσης. Κάτι έπρεπε να υποχωρήσει. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε συνέχεια κύκλους και να μαλώνουμε για τα ίδια πράγματα».

«Κι έτσι, εσύ έπαψες να τον βλέπεις και να του μιλάς. Αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί συναισθηματικός εκβιασμός. Αυτή ήταν η πρόθεσή σου;»

Τα χείλια της σφίχτηκαν καθώς το σκεφτόταν. «Θα το έλεγα περισσότερο απόγνωση».

«Γιατί;»

«Γιατί ο Γκίντεον... χάραξε γραμμές για να ορίσει τη σχέση μας. Κι εγώ δεν μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου να

ζω μέσα σε αυτές τις γραμμές για όλη την υπόλοιπη ζωή μου».

Ο δόκτωρ Πίτερσεν έγραψε μερικές σημειώσεις. «Γκίντεον, ποια είναι η δική σου γνώμη για τον τρόπο που χειρίστηκε αυτή την κατάσταση η Εύα;»

Μου πήρε λίγη ώρα για να απαντήσω. «Χάθηκε η γη κάτω από τα πόδια μου, αλλά εκατό φορές χειρότερα».

Ο γιατρός με κοίταξε. «Θυμάμαι πως, όταν ήρθατε να με δείτε για πρώτη φορά, εσύ και η Εύα είχατε δυο τρεις μέρες να μιλήσετε».

«Με απέκοψε εντελώς», είπε η Εύα.

«Σηκώθηκε κι έφυγε», απάντησα.

Ήταν και πάλι μια νύχτα που είχαμε ανοιχτεί πραγματικά ο ένας στον άλλον. Αυτή μου είπε για τις επιθέσεις του Νέιθαν, με άφησε να δω την πηγή του στοιχείου που μας είχε τραβήξει υποσυνείδητα τον έναν στον άλλο. Μετά εγώ είδα έναν εφιάλτη για τη δική μου σεξουαλική κακοποίηση και η Εύα με πίεσε να μιλήσω γι' αυτόν.

Δεν μπορούσα και με άφησε.

Η Εύα θίχτηκε. «Αυτός χώρισε μαζί μου, και μάλιστα στέλνοντας ένα υπόμνημα! Ποιος το κάνει αυτό;»

«Δε σε χώρισα», είπα. «Σε προκάλεσα να γυρίσεις πίσω. Σηκώνεσαι και φεύγεις όταν τα πράγματα δεν...»

«Αυτό είναι συναισθηματικός εκβιασμός». Άφησε το χέρι μου και γύρισε προς το μέρος μου. «Έκοψες κάθε επικοινωνία μαζί μου με τον ξεκάθαρο σκοπό να με κάνεις να δεχτώ τις απαιτήσεις σου. Όταν δε μου αρέσουν τα πράγματα όπως είναι, απομακρύνεσαι μέχρι που να μην αντέχω άλλο».

«Και εσύ αυτό δε μου έκανες;» Το σαγόνι μου σφίχτηκε. «Και φαίνεσαι να το αντέχεις χωρίς πρόβλημα. Αν δεν αλλάξω, δεν υποχωρείς ρούπι».

Και αυτό με σκότωνε. Είχε αποδείξει τόσο πολλές φορές ότι μπορούσε να φύγει και να μην ξανακοιτάξει πίσω, ενώ εγώ δεν μπορούσα να αναπνεύσω χωρίς αυτήν. Ήταν μια θεμελιακή ανισορροπία στη σχέση μας, που της έδινε το πάνω χέρι σε όλα.

«Ακούγεσαι χολωμένος, Γκίντεον», είπε ο δόκτωρ Πίτερσεν.
«Ενώ εγώ όχι;» είπε η Εύα και σταύρωσε τα χέρια της.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Όχι, δεν είμαι χολωμένος. Είμαι... ενοχλημένος. Εγώ δεν μπορώ να φύγω από τη σχέση μας, ενώ αυτή μπορεί».

«Αυτό δεν είναι δίκαιο! Και δεν είναι αλήθεια. Το μόνο μέσο πίεσης που έχω είναι να σου λείψω. Προσπαθώ να το συζητήσω μαζί σου, αλλά τελικά κάνω αυτό που θέλεις. Δε μου λες τίποτα, δε με συμβουλεύεις».

«Το δουλεύω αυτό».

«Τώρα το δουλεύεις, αλλά έπρεπε να απομακρυνθώ για να σε αναγκάσω να το κάνεις. Να είσαι ειλικρινής, Γκίντεον. Εμφανίστηκα μπροστά σου και συνειδητοποίησες ότι είχες ένα κενό στη ζωή σου που μπορούσα να το γεμίσω, και ήθελες να με βάλεις εκεί και να αφήσεις την υπόλοιπη ζωή σου όπως ήταν».

«Αυτό που ήθελα ήταν να αφήσεις ήσυχα τα πράγματα, να μας αφήσεις να είμαστε ο εαυτός μας. Απλώς να απολαμβάνουμε ο ένας τον άλλο για λίγο».

«Το δικαίωμά μου να αποφασίζω, να λέω ναι ή όχι, είναι πολύ σημαντικό για μένα, γαμώτο! Δεν έχεις καμιά δουλειά να μου αφαιρείς αυτό το δικαίωμα ή να τσαντίζεσαι όταν δε μου αρέσει!»

«Χριστέ μου». Έλεγχος πραγματικότητας. Ένιωσα σαν να δέχτηκα γροθιά στο στομάχι. Με το ιστορικό της Εύας, αυτά που είχε τραβήξει, ήταν τρομερό χτύπημα να την κάνω να νιώσει έστω και για μια στιγμή ότι την είχα εξαναγκάσει σε κάτι, της είχα αφαιρέσει τις επιλογές της. «Εύα...»

Ήξερα τι χρειαζόταν, το είχα δει από την αρχή. Γι' αυτό της είχα δώσει μια λέξη ασφαλείας που τη σεβόμουν πάντα, είτε στις δημόσιες είτε στις ιδιωτικές στιγμές μας. Έλεγε αυτή τη λέξη και σταματούσα. Της το υπενθύμιζα συχνά, φρόντιζα να ξέρει πάντα ότι η επιλογή να σταματήσει ή να συνεχίσει ήταν απόλυτα δική της.

Αλλά δεν είχα αντιληφθεί ότι αυτό ακριβώς της έκανα σε σχέση με τη δουλειά της. Ήταν αουγκώρητο.

Γύρισα προς το μέρος της. «Άγγελέ μου, δεν ήθελα να σε κά-
νω να νιώσεις ανίσχυρη. Δε θα το έκανα ποτέ αυτό. Ποτέ. Δεν
το κατάλαβα, δεν το σκέφτηκα μ' αυτό τον τρόπο. Λυπάμαι...»

Τα λόγια δεν ήταν αρκετά, ποτέ δεν είναι. Ήθελα να είμαι η
νέα αρχή της. Και πώς ήταν δυνατό να είμαι, όταν φερόμουν σαν
τα καθίκια που την είχαν τραυματίσει στο παρελθόν της;

Με κοίταξε με αυτά τα μάτια που έβλεπαν όλα εκείνα που θα
προτιμούσα να κρατήσω κρυφά. Και για πρώτη φορά, ήμουν ευ-
γνώμων που τα έβλεπε.

Η μαχητική στάση της χαλάρωσε. Το βλέμμα της μαλάκωσε
από αγάπη. «Ίσως κι εγώ δεν εξηγούσα καλά τα πράγματα από
τη μεριά μου».

Καθόμουν εκεί και δεν μπορούσα να εκφράσω αυτό που κό-
χλαζε μέσα στο μυαλό μου. Όταν λέγαμε ότι θα είμαστε μια ομά-
δα και θα μοιραζόμαστε τα βάρη, δεν το είχα συνδέσει με την
ανάγκη της να έχει το δικαίωμα να συμφωνεί ή να διαφωνεί. Νό-
μιζα ότι μπορούσα να την προστατέψω από τα προβλήματα που
αντιμετωπίζαμε και να κάνω τα πράγματα πιο εύκολα γι' αυτή.
Ήταν κάτι που το άξιζε.

Μ' έσπρωξε στον ώμο. «Δεν ένιωσες καλά, έστω και λιγάκι,
που μου μίλησες για τον εφιάλτη σου χτες βράδυ;»

«Δεν ξέρω». Ξεφύσηξα δυνατά. «Απλώς ξέρω ότι είσαι ευ-
χαριστημένη μαζί μου επειδή το έκανα. Αν λοιπόν αυτό χρειά-
ζεται... αυτό θα κάνω».

Η Εύα βούλιαξε πίσω στα μαξιλάρια του καναπέ με τα χεί-
λη της να τρέμουν. Κοίταξε τον δόκτορα Πίτερσεν. «Και τώρα
νιώθω τύψεις;».

Σιωπή. Δεν ήξερα τι να πω. Ο δόκτωρ Πίτερσεν απλώς περιέ-
μενε με κείνη την εκνευριστική υπομονή του.

Η Εύα πήρε μια βαθιά τρεμάμενη ανάσα. «Νόμιζα ότι αν
απλώς δοκιμάσει τον δικό μου τρόπο, θα δει πόσο καλύτερα μπο-
ρούν να είναι τα πράγματα ανάμεσά μας. Όμως αν απλώς τον
στριμώχνω στη γωνιά... αν απλώς τον εκβιάζω...» Ένα δάκρυ
κύλησε στο πρόσωπό της και η εικόνα του ήταν σαν μαχαιριά.

«Ίσως έχουμε διαφορετικές ιδέες για το πώς πρέπει να είναι η σχέση μας. Και τι γίνεται αν αυτό δεν αλλάξει;»

«Εύα». Την αγκάλιασα και την τράβηξα πιο κοντά μου, νιώθοντας ευγνωμοσύνη όταν ακούμπησε πάνω μου κι έβαλε το κεφάλι της στον ώμο μου. Δεν ήταν παράδοση, περισσότερο μια προσωρινή ανακωχή. Αυτό μου αρκούσε.

«Αυτό είναι σημαντικό ερώτημα», είπε ο δόκτωρ Πίτερσεν. «Ας το εξετάσουμε λοιπόν. Τι γίνεται αν το επίπεδο ανοίγματος που θέλεις από τον Γκίντεον είναι τόσο μεγάλο που εκείνος δε θα νιώσει ποτέ άνετα να λειτουργήσει έτσι;»

«Δεν ξέρω». Η Εύα σκούπισε τα δάκρυά της. «Δεν ξέρω πού θα μας οδηγούσε αυτό».

Όλη η ελπίδα που είχε όταν μπήκαμε στο δωμάτιο είχε χαθεί. Της χάιδεψα τα μαλλιά ενώ προσπαθούσα να βρω κάτι να πω για να επαναφέρω τα πράγματα εκεί που ήταν όταν φτάσαμε.

Τα είχα χαμένα, έτσι τελικά της είπα: «Εσύ παραιτήθηκες από τη δουλειά σου για μένα, παρόλο που δεν ήθελες. Και εγώ σου είπα το όνειρό μου, παρόλο που δεν ήθελα. Έτσι δε λειτουργεί το πράγμα; Με αμοιβαίους συμβιβασμούς;»

«Παραιτήθηκες από τη δουλειά σου, Εύα;» ρώτησε ο δόκτωρ Πίτερσεν. «Γιατί;»

Η Εύα κουλουριάστηκε δίπλα μου. «Είχε αρχίσει να δημιουργεί πολλά προβλήματα και δεν άξιζε τον κόπο. Άλλωστε, ο Γκίντεον έχει δίκιο – υποχώρησε λίγο, έτσι ήταν δίκαιο να υποχωρήσω κι εγώ λίγο».

«Δε θα έλεγα ότι αυτό που κάνατε και οι δύο ήταν “λίγο”. Και προτιμήσατε και οι δύο να αρχίσετε τη συνεδρία μας μιλώντας για άλλα πράγματα πρώτα, κάτι που δείχνει ότι δεν είστε απόλυτα συμφιλιωμένοι με τη θυσία που κάνατε». Έγειρε πίσω, βλέποντας το τάμπλετ πάνω στα πόδια του. «Έχετε αναρωτηθεί ποτέ γιατί βιάζεστε τόσο πολύ;»

Τον κοιτάξαμε και οι δύο αμίλητοι.

Χαμογέλασε. «Είστε και οι δύο συνοφρυωμένοι, έτσι, θα το εκλάβω αυτό για όχι. Ως ζευγάρι, έχετε πολλά δυνατά σημεία.

Μπορεί να μη μοιράζεστε τα πάντα, αλλά επικοινωνείτε, και επικοινωνείτε παραγωγικά. Υπάρχει θυμός και αίσθηση ματαίωσης, αλλά τα εκφράζετε και τα δύο και δέχεστε ο ένας τα συναισθήματα του άλλου».

Η Εύα ορθώθηκε στη θέση της. «Αλλά;...»

«Αλλά ταυτόχρονα προωθείτε και οι δύο την προσωπική σας ατζέντα και χειρίζεστε ο ένας τον άλλο για να πάρετε αυτό που θέλετε. Εκείνο που με ανησυχεί είναι ότι υπάρχουν θέματα και αλλαγές που θα συνέβαιναν από μόνες τους στη φυσική εξέλιξη των πραγμάτων, που θα επιλύονταν με το πέρασμα του χρόνου, αλλά κανείς από τους δυο σας δε θέλει να περιμένει. Ωθείτε και οι δύο τη σχέση σας μπροστά με πολύ γρήγορο ρυθμό. Έχουν περάσει μόλις τρεις μήνες από τότε που πρωτογνωριστήκατε. Σε αυτό το σημείο τα περισσότερα ζευγάρια αποφασίζουν απλώς να βγαίνουν αποκλειστικά ο ένας με τον άλλον, αλλά εσείς οι δύο είστε παντρεμένοι σχεδόν έναν μήνα».

Αισθάνθηκα τους ώμους μου να τραβιούνται πίσω. «Τι νόημα έχει να καθυστερείς το αναπόφευκτο;»

«Αν είναι αναπόφευκτο», μου απάντησε με καλοσυνάτο βλέμμα, «γιατί να το επισπεύδετε; Όμως δεν είναι αυτό το θέμα. Θέτετε και οι δύο τη σχέση σας σε κίνδυνο αναγκάζοντας ο ένας τον άλλο να κάνει πράγματα πριν να είναι έτοιμος. Έχετε ο καθένας τους δικούς του τρόπους για να αντιμετωπίζετε αντίξοες καταστάσεις. Γκίντεον, εσύ αποσυνδέεσαι από τους γύρω σου, όπως έκανες με την οικογένειά σου. Εύα, εσύ θεωρείς τον εαυτό σου υπεύθυνο επειδή δε λειτουργεί η σχέση και αρχίζεις να υπονομεύεις τις δικές σου ανάγκες, όπως έχεις δείξει στις προηγούμενες αυτοκαταστροφικές ερωτικές σχέσεις σου. Αν συνεχίσετε να φέρνετε ο ένας τον άλλο σε καταστάσεις όπου νιώθετε ότι απειλείστε, τελικά θα ενεργοποιούνται αυτοί οι αμυντικοί μηχανισμοί».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα, κι ένιωσα την Εύα να παγώνει. Μου είχε πει κι αυτή κάτι τέτοιο στο παρελθόν, αλλά ήξερα ότι τώρα που το άκουγε και από έναν ψυχίατρο θα

θεωρούσε ότι η ανησυχία της ήταν βάσιμη. Την τράβηξα πιο κοντά και πήρα βαθιά ανάσα μυρίζοντας το άρωμά της για να ηρεμήσω. Το μίσος που ένιωθα για τον Χιου και τον Νέιθαν εκείνη τη στιγμή ήταν απύθμενο. Ήταν και οι δύο νεκροί, αλλά εξακολουθούσαν να καταστρέφουν τη ζωή μας.

«Δε θα τους αφήσουμε να νικήσουν», ψιθύρισε η Εύα.

Τη φίλησα στην κορυφή του κεφαλιού της, νιώθοντας βαθιά ευγνωμοσύνη που ήταν αυτή που ήταν. Σκεφτόταν όπως κι εγώ, κι αυτό με γέμιζε με δέος και ερωτηματικά.

Το κεφάλι της έγειρε πίσω και με χάιδεψε στο σαγόνι, τα γκριζα μάτια της, τρυφερά. «Δεν αντέχω να σου αντιστέκομαι, ξέρεις. Πονάει πολύ να μένω μακριά σου. Μόνο και μόνο επειδή εσύ υποχωρείς πρώτος δε σημαίνει ότι έχω επενδύσει λιγότερα στη σχέση. Απλώς σημαίνει ότι είμαι πιο ξεροκέφαλη».

«Δε θέλω να συγκρούομαι μαζί σου».

«Τότε ας μην συγκρουόμαστε», είπε απλά. «Αρχίσαμε κάτι καινούργιο σήμερα – εσύ μίλησες, εγώ παραιτήθηκα. Ας συνεχίσουμε έτσι για λίγο να δούμε πού θα μας βγάλει».

«Μπορώ να το κάνω αυτό».

Αρχικά είχα σχεδιάσει να πάω την Εύα κάπου ήσυχα και απόμερα για φαγητό, αλλά άλλαξα γνώμη και την πήγα στο Ξενοδοχείο Κρόσμπι Στριτ. Το εστιατόριο ήταν από τα γνωστά της πόλης και συχνά υπήρχαν παπαράτσι κοντά στο ξενοδοχείο. Δεν ήμουν προετοιμασμένος να φτάσω στα άκρα, αλλά, όπως είχαμε συζητήσει με τον δόκτορα Πίτερσεν, μπορούσα να τη συναντήσω στα μισά του δρόμου. Θα βρίσκαμε τη μέση οδό.

«Τι όμορφο», είπε καθώς ακολουθούσαμε την κοπέλα της υποδοχής πελατών στο τραπέζι μας, κοιτάζοντας τους ανοιχτογάλαζους τοίχους και τον χαμηλό φωτισμό.

Όταν φτάσαμε στο τραπέζι, κοίταξα την αίθουσα καθώς της κρατούσα την καρέκλα για να καθίσει. Η Εύα είχε τραβήξει την προσοχή, όπως γινόταν πάντα. Ήταν πανέμορφη με οποιοδή-

ποτε κριτήριο, αλλά το σεξαπίλ της ήταν κάτι που έπρεπε να το δεις για να το πιστέψεις. Υπήρχε στις κινήσεις της, στο φέρεσίμό της, στην καμπύλη του χαμόγελού της.

Και ήταν δική μου. Το βλέμμα που έριξα στους άλλους θαμώνες το ξεκαθάριζε αυτό.

Κάθισα απέναντί της, θαυμάζοντας το θέαμα καθώς το φως του κεριού στο τραπέζι χρύσωνε το δέρμα και τα ξανθά μαλλιά της. Το γκλος των χειλιών της ζητούσε αργόσυρτα βαθιά φιλιά, όπως και η έκφραση στα μάτια της. Καμία δε με είχε κοιτάξει ποτέ όπως αυτή, με ολοκληρωτική αποδοχή και κατανόηση ανάκατη με αγάπη και επιθυμία.

Μπορούσα να της πω οτιδήποτε και θα με πίστευε. Ένα τόσο απλό χάρισμα, αλλά τόσο σπάνιο και πολύτιμο. Μόνο η σιωπή μου μπορούσε να τη διώξει μακριά, ποτέ η αλήθεια.

«Άγγελέ μου». Της έπιασα το χέρι. «Θα σε ρωτήσω άλλη μια φορά και μετά δε θα το ξανααναφέρω. Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να παραιτηθείς; Δε θα μου το κρατάς μετά από είκοσι χρόνια; Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορούμε να διορθώσουμε ή να αναιρέσουμε, φτάνει να μου το πεις».

«Σε είκοσι χρόνια από τώρα, μπορεί να δουλεύεις εσύ για μένα, αγόρι μου». Το βραχνό της γέλιο αντήχησε στον αέρα και υποδαύλισε τον πόθο μου γι' αυτή. «Μην ανησυχείς, εντάξει. Στην πραγματικότητα, ήταν ανακούφιση από μια άποψη. Έχω ένα σωρό πράγματα να κάνω: να μαζέψω τα πράγματά μου, να κάνω τη μετακόμιση, να διοργανώσω τον γάμο. Όταν θα τα αφήσουμε όλα αυτά πίσω μας, θα βρω τι θα κάνω».

Την ήξερα καλά. Αν είχε αμφιβολίες, θα τις είχα νιώσει. Όμως αυτό που ένιωθα ήταν κάτι διαφορετικό. Κάτι καινούργιο.

Υπήρχε μια νέα φωτιά μέσα της.

Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω της, ακόμη και καθώς παράγγελνα το κρασί.

Αφού απομακρύνθηκε ο σερβιτόρος, έγειρα πίσω απολαμβάνοντας την απλή χαρά να κοιτάζω την υπέροχη γυναίκα μου.

Η Εύα έγλειψε τα χείλια της με ένα προκλητικό πέρασμα της

γλώσσας της κι έσκυψε μπροστά. «Είσαι τόσο απίστευτα σέξι».

Χαμογέλασα. «Ώστε έτσι, ε;»

Αισθάνθηκα τη γάμπα της να χαϊδεύει τη δική μου. «Είσαι μακράν ο πιο καυτός άντρας στον χώρο, και αυτό μου αρέσει πολύ. Μου αρέσει να σε μοστράρω στον κόσμο».

Έβγαλα έναν αργόσυρτο στεναγμό. «Δηλαδή, απλώς με θέλεις για το κορμί μου».

«Τελείως όμως. Ποιος νοιάζεται για τα δισεκατομμύριά σου; Έχεις καλύτερα προσόντα».

Παγίδεψα το πόδι της ανάμεσα στους αστραγάλους μου. «Όπως τη γυναίκα μου. Είναι το πιο πολύτιμο απόκτημά μου».

Ύψωσε τα φρύδια χαμογελώντας. «Απόκτημα, ε;»

Χαμογέλασε στον σερβιτόρο όταν γύρισε με το μπουκάλι μας. Καθώς γέμιζε τα ποτήρια μας, το πόδι της Εύας άρχισε να ανεβαίνει πιο ψηλά για να με πειράξει, τα μάτια της μισόκλειστα και λάγνα. Έσπρωξα το ποτήρι προς το μέρος της και συνέχισα να την παρακολουθώ καθώς στριφογύρισε το σκούρο κόκκινο κρασί, έφερε το ποτήρι στη μύτη της, και μετά ήπιε μια γουλιά. Έκανε ένα «μμμ» γεμάτο απόλαυση, εγκρίνοντας την επιλογή μου. Ο ήχος προκάλεσε μια φλόγα μέσα μου, κάτι που ήταν σίγουρα ο σκοπός της. Το αργό χάδι στο πόδι μου με τρέλαινε. Το πέος μου σκλήραινε όλο και πιο πολύ με κάθε λεπτό που περνούσε, ήδη υπερευαίσθητο από τις μέρες της στέρησης.

Μέχρι που γνώρισα την Εύα, δεν ήξερα ότι το σεξ μπορούσε να σήσει μια βαθύτερη δίψα.

Ήπια μια γουλιά κρασί από το ποτήρι μου και περιμένα να φύγει ο σερβιτόρος. «Άλλαξες γνώμη για το σεξ;»

«Όχι. Απλώς κάνω τα πράγματα πιο ενδιαφέροντα».

«Αυτό το παιχνίδι μπορούν να το παίξουν δύο», την προειδοποίησα.

Χαμογέλασε. «Εκεί το πήγαινα κι εγώ».

**Γκίντεον Κρος. Τον ερωτεύτηκα τόσο εύκολα...
Συνέβη ακαριαία. Ολοκληρωτικά. Αμετάκλητα.**

Ο γάμος μας ήταν ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα.
Ο έγγαμος βίος μας, μια συνεχής μάχη. Η αγάπη μεταλλάσσεται.
Η δική μας είναι ταυτόχρονα απάνεμο καταφύγιο και ανταριασμένη
θάλασσα. Δύο πληγωμένες ψυχές ενωμένες σε μία.

Έχουμε αποκαλύψει ο ένας στον άλλον τα σκοτεινότερα μυστικά
μας. Ο Γκίντεον είναι ο καθρέφτης που αντικατοπτρίζει όλα
τα ελαττώματά μου – αλλά και όλη την ομορφιά που αδυνατούσα
να δω. Μου έχει δώσει τα πάντα. Πρέπει κι εγώ τώρα να αποδείξω
ότι μπορώ να γίνω ο βράχος που είναι κι αυτός για μένα. Μαζί
θα αντιμετωπίσουμε όσους προσπαθούν να μπουν ανάμεσά μας.

Ωστόσο, η σκληρότερή μας μάχη μπορεί να βρίσκεται
στους ίδιους εκείνους όρκους που μας δίνουν δύναμη.
Η δέσμευση απέναντι στην αγάπη μας ήταν μόνο η αρχή.
Έρθε η στιγμή να παλέψουμε για εκείνη. Και αυτό είτε
θα μας ελευθερώσει είτε θα μας χωρίσει για πάντα.

Το πολυαναμενόμενο φινάλε της σειράς Crossfire®

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΔΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-5044-37-4

9 | 786185 | 044374 |

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 18557